Regeling van de Minister van Klimaat en Groene Groei van **pm** 2026, nr. **pm**, houdende regels ter uitvoering van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten) (Uitvoeringsregeling EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten)

De Minister van Klimaat en Groene Groei,

Gelet op Verordening (EU) 2024/1781 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juni 2024 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het vaststellen van vereisten inzake ecologisch ontwerp voor duurzame producten, tot wijziging van Richtlijn (EU) 2020/1828 en Verordening (EU) 2023/1542, en tot intrekking van Richtlijn 2009/125/EG, verordening (EU) nr. 2019/1020 van het Europees Parlement en de Raad van 20 juni 2019 betreffende markttoezicht en conformiteit van producten en tot wijziging van Richtlijn 2004/42/EG en Verordeningen (EG) nr. 765/2008 en (EU) nr. 305/2011 en de artikelen 9.5.2, eerste lid, en 11a.2, eerste lid, in samenhang met artikel 21.6, vierde lid, van de Wet milieubeheer;

Besluit:

Artikel 1 (begripsbepalingen)

In deze regeling wordt verstaan onder:
algemene verordening gegevensbescherming: verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming);
EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten: Verordening (EU) 2024/1781 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juni 2024 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het vaststellen van vereisten inzake ecologisch ontwerp voor duurzame producten, tot wijziging van Richtlijn (EU) 2020/1828 en Verordening (EU) 2023/1542, en tot intrekking van Richtlijn 2009/125/EG);
marktdeelnemer: marktdeelnemer als bedoeld in artikel 2, onder 46, van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten;
markttoezichtautoriteit: markttoezichtautoriteit die verantwoordelijk is voor het uitvoeren van markttoezicht als bedoeld in artikel 3, onderdeel 4, van de EU-verordening markttoezicht;
minister: Minister van Infrastructuur en Waterstaat;
Raad voor Accreditatie: Stichting Raad voor Accreditatie, genoemd in artikel 2, eerste lid, van de Wet aanwijzing nationale accreditatie-instantie.
wet: Wet milieubeheer.

Artikel 2 (toepassing in EEZ)

Deze regeling is mede van toepassing op handelingen verricht binnen de exclusieve economische zone.

Artikel 3 (aanwijzing bevoegd gezag)

De minister is ter uitvoering van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten, in samenhang met de voorschriften, opgenomen in de toepasselijke op die verordening gebaseerde gedelegeerde handeling of uitvoeringshandeling, aangewezen als:
a. de bevoegde nationale autoriteit, bedoeld in de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten; en
b. de aanmeldende autoriteit, bedoeld in artikel 49, eerste lid, van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten.

Artikel 4 (taalvoorschrift)

De op grond van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten te verstrekken informatie wordt in elk geval opgesteld of vertaald in:
a. de Nederlandse taal, voor zover het de informatie bedoeld in artikel 7, achtste lid, 27, zevende lid, 29, vierde lid, of 30, tweede lid, onder b, van die verordening betreft;
b. de Nederlandse of Engelse taal, voor zover het de informatie bedoeld in artikel 27, tiende lid, 28, tweede lid, onder c, 29, achtste lid, 43 of 44, tweede lid, van die verordening betreft.

Artikel 5 (accreditatie)

1. De Raad voor Accreditatie is met toepassing van artikel 49, tweede lid, van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten belast met de beoordeling van conformiteitsbeoordelingsinstanties en de monitoring van de aangemelde instanties, bedoeld in artikel 49, eerste lid, van die verordening.
2. Ten behoeve van een verzoek om aanmelding als bedoeld in artikel 55, eerste lid, van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten laat de verzoeker een accreditatie verrichten door de Raad voor Accreditatie.
3. Het verzoek om aanmelding gaat vergezeld van een kopie van het door de Raad voor Accreditatie afgegeven accreditatiecertificaat waarin is verklaard dat de conformiteitsbeoordelingsinstantie voldoet aan de vereisten, gesteld in artikel 55, tweede lid, van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten.
4. De aanmeldende autoriteit beslist op een verzoek om aanmelding als bedoeld in artikel 55, eerste lid, van de EU-verordening batterijen binnen acht weken na ontvangst van het verzoek. Deze beslistermijn kan eenmaal met vier weken worden verlengd.

Artikel 6 (tentoonstellen)

Degene die op een beurs, expositie of vergelijkbaar evenement een product tentoonstelt dat niet voldoet aan een grond van artikel 4 van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten vastgestelde gedelegeerde handeling, geeft zichtbaar en duidelijk aan dat het product niet voldoet aan de vereisten in die gedelegeerde handeling en niet te koop is voordat het daarmee in overeenstemming is gebracht.

Artikel 7 (verboden EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten)

1. Het is voor een marktdeelnemer verboden om handelingen te verrichten of na te laten in strijd met voor hem geldende verplichtingen die voortvloeien uit de volgende bepalingen van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten, in samenhang met de toepasselijke voorschriften, opgenomen in een op die verordening gebaseerde gedelegeerde handeling of uitvoeringshandeling: de artikelen 7, achtste lid, 10, derde en vierde lid, 11, 12, eerste tot en met derde lid, 13, vierde lid, 15, eerste lid, 16, tweede lid, 17, 23, 24, eerste lid, 25, eerste en tweede lid, 27, eerste tot en met negende lid, 29, eerste en zevende lid, 30, eerste tot en met vierde lid, lid, 31, eerste tot en met derde lid, 32, eerste en tweede lid, 33, 35 derde lid, 36, eerste en tweede lid, 38, 40, eerste tot en met vijfde lid, 44, eerste tot en met vierde lid, 45, 46, eerste tot en met derde lid, en bijlage V.
2. Het is voor een marktdeelnemer verboden om na ta laten om volledig en tijdig te voldoen aan een tot hem gericht verzoek om informatie op grond van de artikelen 24, tweede lid, 27, tiende lid, 29, achtste lid, 30, vijfde lid en 38, van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten of na te laten te voldoen aan de verplichting om samen te werken of medewerking te verlenen op grond van de artikelen 27, tiende lid, 29, achtste lid, 30, vijfde lid, 35, eerste lid, en 38 van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten.
3. De in het eerste en tweede lid gestelde verboden zijn van overeenkomstige toepassing op een gemachtigde vertegenwoordiger als bedoeld in artikel 2, onder 43, van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten, voor zover het de uitvoering betreft van taken die hij vervult in verband met de verplichtingen van de fabrikant uit hoofde van die verordening, zoals gespecificeerd in het mandaat dat hij van de fabrikant heeft ontvangen.
4. Het is voor een gemachtigde vertegenwoordiger verboden om handelingen te verrichten of na te laten in strijd met de verplichtingen die voortvloeien uit maatregelen of besluiten
5. Het is voor een aanbieder van een onlinemarktplaats verboden om:
a. handelingen te verrichten of na te laten in strijd met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 35 eerste lid, tweede volzin, of derde lid, van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten, in voorkomende gevallen in samenhang met de toepasselijke voorschriften, opgenomen in een op die verordening gebaseerde gedelegeerde handeling of uitvoeringshandeling; of
b. na ta laten te voldoen aan de verplichting om samen te werken of medewerking te verlenen op grond van artikel 35, eerste lid, van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten.
6. Het is voor een conformiteitsbeoordelingsinstantie of aangemelde instantie verboden om handelingen te verrichten of na te laten in strijd met voor haar geldende verplichtingen die voortvloeien uit de artikelen 52, tweede tot en met twaalfde lid, 54, eerste tot en met vierde lid, 56, vijfde en zesde lid, 60, eerste tot en met vijfde lid, 61, eerste tot en met vierde lid, en Bijlage IV van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten.

7. Het is voor een aangemelde instantie verboden om handelingen te verrichten of na te laten in strijd met de vereisten die aan conformiteitsbeoordelingsinstanties worden gesteld in artikel 52 van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten.
8. Het is verboden om handelingen te verrichten of na te laten in strijd met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 6.
9. Bij het opleggen van sancties in geval van overtreding van een bepaling van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten, genoemd in het eerste tot en met achtste lid, wordt rekening gehouden met de aspecten, genoemd in artikel 74, tweede lid, van die verordening.

Artikel 8 (markttoezicht)

1. De minister is voor de toepassing van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten en, in samenhang met die verordening, de EU-verordening markttoezicht aangewezen als markttoezichtautoriteit en beschikt in die hoedanigheid over de bevoegdheden die voortvloeien uit de bepalingen van die verordeningen die zijn gericht tot de door de lidstaat aangewezen markttoezichtautoriteit.
2. De minister is bij de uitvoering van zijn taak om zorg te dragen voor de bestuursrechtelijke handhaving van het bepaalde bij of krachtens de titels 9.2 tot en met 9.5 van de wet tevens belast met het markttoezicht voor de toepassing van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten en, in samenhang met die verordening, de EU-verordening markttoezicht, in het bijzonder het nemen van maatregelen als bedoeld in artikel 69, vierde lid, van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten en de artikelen 16, eerste tot en met vijfde en zevende lid, en 19 van de EU-verordening markttoezicht.
3. In een geval als bedoeld in artikel 69, achtste lid, 70, tweede lid, of 71, eerste of tweede lid, van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten past de markttoezichtautoriteit overeenkomstig het tweede lid artikel 69, eerste en vierde lid, van die verordening in samenhang met of de artikelen 16, eerste tot en met vijfde en zevende lid, en 19 van de EU-verordening markttoezicht toe.
4. Het is verboden om handelingen te verrichten of na te laten in strijd met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 69, eerste, derde of vierde lid, van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten in samenhang met de toepasselijke voorschriften, opgenomen in een op die verordening gebaseerde gedelegeerde handeling of uitvoeringshandeling, en de op die bepalingen gebaseerde besluiten en maatregelen.
5. In een geval als bedoeld in artikel 35, tweede lid, van de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten, past de minister in zijn hoedanigheid van markttoezichtautoriteit artikel 18.21 van de Wet milieubeheer op overeenkomstige wijze toe.
6. Het is verboden om handelingen te verrichten of na te laten in strijd met de verplichtingen die voortvloeien uit:
a. de artikelen 4, eerste, derde en vierde lid, 5, tweede lid, tweede zin, of 7, eerste en tweede lid, van de EU-verordening markttoezicht, of
b. besluiten of maatregelen die zijn genomen ter uitvoering van de artikelen 16, tweede en derde of zevende lid, en 19, eerste lid, van de EU-verordening markttoezicht en de op die bepalingen gebaseerde besluiten en maatregelen,
voor zover het producten betreft waarop de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten van toepassing is, in samenhang met de toepasselijke voorschriften, opgenomen in een op die verordening gebaseerde gedelegeerde handeling of uitvoeringshandeling.
7. Het is verboden om handelingen te verrichten of na te laten in strijd met de verplichtingen die voortvloeien uit besluiten of maatregelen die zijn genomen met toepassing van het derde of vijfde lid.

Artikel 9 (uitwisselen van gegevens tussen instanties)

1. De instanties die zijn betrokken bij de uitvoering of handhaving of het markttoezicht met betrekking tot producten, marktdeelnemers of aangemelde instanties waarop de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten van toepassing is, verstrekken de gegevens waarover zij in verband met hun taak beschikken, aan andere instanties die met betrekking tot die producten, marktdeelnemers of aangemelde instanties met de uitvoering, de bestuursrechtelijke handhaving of het markttoezicht zijn belast en, met het oog op de strafrechtelijke handhaving van die bepalingen, aan de instanties die met de strafrechtelijke handhaving zijn belast, voor zover de instantie die om de gegevensverstrekking verzoekt, die gegevens nodig heeft in verband met de uitoefening van haar taak.
2. Tot de in het eerste lid bedoelde gegevens kunnen ook persoonsgegevens behoren als bedoeld artikel 4, onderdeel 1, van de algemene verordening gegevensbescherming.

3. De instantie die is belast met een taak als bedoeld in het eerste lid, is voor de gegevens waarover zij beschikt, verwerkingsverantwoordelijke als bedoeld in artikel 4, zevende lid, van de algemene verordening gegevensbescherming.
4. De in het eerste lid bedoelde instanties maken afspraken over de procedures en voorwaarden met betrekking het verstrekken van gegevens en dragen er in een geval als bedoeld in het tweede lid, in het bijzonder zorg voor dat aan de vereisten van de algemene verordening gegevensbescherming wordt voldaan.

Artikel 10 (inwerkingtreding)

Deze regeling treedt in werking met ingang van de tweede dag na de dagtekening van de Staatscourant waarin zij wordt geplaatst.

Artikel 11 (citeertitel)

Deze regeling wordt aangehaald als: Uitvoeringsregeling EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten.

Deze regeling zal met de toelichting in de Staatscourant worden geplaatst.

DE MINISTER VAN KLIMAAT EN GROENE GROEI,

S. van Veldhoven-van der Meer

Toelichting bij de Uitvoeringsregeling EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten

I Algemeen

§ 1. Inleiding

Deze uitvoeringsregeling voorziet in de benodigde regels om uitvoering te geven aan de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten[1] (hierna: EU-verordening ecodesign, ook afgekort als: Ev) en de op die verordening gebaseerde door de Europese Commissie nog vast te stellen gedelegeerde handelingen en uitvoeringshandelingen (hierna ook tezamen aangeduid als: uitvoeringsmaatregelen).[2] Deze verordening is met ingang van 18 juli 2024 in werking getreden. Tevens voorziet deze uitvoeringsregeling in de bepalingen ter uitvoering van de EU-verordening markttoezicht[3] (hierna ook afgekort als: Mtv) die nodig zijn in verband met de samenhang met de EU-verordening ecodesign.

De EU-verordening ecodesign bevat een algemeen kader om de duurzaamheidsaspecten van het ontwerp van producten te regelen en levert daarmee een bijdrage aan de ontwikkeling van een circulaire economie en de vermindering van de ecologische voetafdruk van producten.

De EU-verordening ecodesign vervangt richtlijn nr. 2009/125/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 21 oktober 2009 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het vaststellen van eisen inzake ecologisch ontwerp voor energiegerelateerde producten (herschikking) (hierna: EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten). De EU-verordening ecodesign omvat, anders dan de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten, niet alleen energiegerelateerde producten (producten die energie verbruiken), maar (bijna) alle producten. De EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten is met ingang van 18 juli 2024 ingetrokken, zo is in artikel 79, eerste lid, Ev bepaald. De EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten is geïmplementeerd in titel 9.4 de Wet milieubeheer (hierna ook afgekort als: Wm). Voor producten waarvoor op grond van de richtlijn al uitvoeringsmaatregelen zijn of nog zullen worden vastgesteld, blijft de richtlijn gelden, zoals in titel 9.4 Wm geïmplementeerd. Ook dit volgt uit artikel 79, eerste en tweede lid, Ev.

De grondslag van deze uitvoeringsregeling ligt voor het grootste deel in artikel 9.5.2, eerste lid, Wm. Voor zover het de bepalingen m.b.t. conformiteitsbeoordelingsinstanties (aangemelde instanties) betreft, vormt artikel 11a.2 Wm de wettelijke grondslag. Artikel 21.6, vierde lid, Wm verplicht ertoe hetgeen ingevolge die wet bij algemene maatregel van bestuur kan worden geregeld (in dit geval op grond van artikelen 9.5.2, eerste lid, en 11a.2 Wm), bij ministeriële regeling te regelen, indien de regels uitsluitend strekken ter uitvoering van een voor Nederland verbindend verdrag of een voor Nederland verbindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie. Deze uitvoeringsregeling voldoet aan dit criterium, zodat de onderwerpen die normaliter bij amvb op grond van artikel 9.5.2, eerste lid, of 11a.2 Wm moeten worden geregeld, in dit geval op grond van artikel 21.6, vierde lid, Wm bij ministeriële regeling zijn geregeld.

Volgens vast kabinetsbeleid is er in deze uitvoeringsregeling sprake van zuivere en lastenluwe uitvoering van EU-regelgeving. Dit wil zeggen dat er geen andere regels zijn opgenomen dan de regels die voor de uitvoering van de verordening noodzakelijk zijn. Voor zover de verordening de lidstaten bij de uitvoering beleidsruimte laat, is gekozen voor een uitvoering die de minste administratieve lasten oplegt voor de marktdeelnemers en andere betrokken partijen die door deze regelgeving worden geraakt.

Deze uitvoeringsregeling is vanwege de rechtstreekse werking van de EU-verordening ecodesign technisch van aard, met als doel de verordening voor toepassing in Nederland te operationaliseren. Daartoe voorziet de regeling onder meer in het aanwijzen van de instanties die zijn belast met de

[1] Verordening (EU) 2024/1781 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juni 2024 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het vaststellen van vereisten inzake ecologisch ontwerp voor duurzame producten, tot wijziging van Richtlijn (EU) 2020/1828 en Verordening (EU) 2023/1542, en tot intrekking van Richtlijn 2009/125/EG.

[2] Er is een verschil in te volgen procedure van totstandkoming tussen een gedelegeerde handeling, onderscheidenlijk uitvoeringshandeling. Dit verschil in procedure bepaalt ook wat er in dergelijke handelingen kan worden geregeld.

[3] Verordening (EU) 2019/1020 van het Europees Parlement en de Raad van 20 juni 2019 betreffende markttoezicht en conformiteit van producten (enz.) (PbEU 2019, L 169).

uitvoering van de verordening (hierna: uitvoeringsinstanties), het regelen van de bestuursrechtelijke handhaving en van de strafrechtelijke sanctionering en nog een aantal uitvoeringstechnische details die nodig zijn om de goede werking van de verordening in Nederland te waarborgen.

De EU-verordening ecodesign is alleen van toepassing op het grondgebied van Nederland binnen de Europese Unie en heeft geen gevolgen voor Bonaire, Sint Eustatius en Saba. Omdat de verordening ook van toepassing is in de Exclusieve Economische Zone (EEZ) is in artikel 2 van deze uitvoeringsregeling bepaald dat dit ook geldt voor de regeling.

In deze toelichting worden achtereenvolgens de volgende onderwerpen behandeld.
- schets van de achtergronden en inhoud van de EU-verordening ecodesign (paragraaf 2 en bijlage I bij deze toelichting);
- overzicht van de onderwerpen waarover op nationaal niveau regels moeten worden gesteld (paragraaf 3 en de bijlagen II en III bij deze toelichting);
- gevolgen van deze regeling voor de praktijk (regeldruk en andere gevolgen voor de burger en bedrijven) (paragraaf 4);
- advies en consultatie (paragraaf 5);
- artikelsgewijze toelichting;
- korte weergave van de inhoud van de EU-verordening ecodesign (bijlage I)
- overzicht van verplichtingen van normadressaten met het oog op de handhaving (bijlage II)
- transponeringstabel (bijlage III).

§ 2. De EU-verordening ecodesign

In bijlage I bij deze toelichting wordt ten behoeve van het goede begrip van de toepassing van de verordening in Nederland enige achtergrondinformatie over de EU-verordening ecodesign gegeven. In deze paragraaf wordt alleen informatie over de verordening gegeven die relevant is voor de toelichting bij de bepalingen uit de nationale uitvoeringsregeling uit paragraaf 3.

De EU-verordening ecodesign richt zich in eerste instantie tot marktdeelnemers. Hieronder worden verstaan: de fabrikant, de gemachtigde vertegenwoordiger, de importeur, de distributeur, de handelaar en de zogeheten fulfilmentdienstverlener[4].
Daarnaast richt de verordening zich in het verlengde daarvan ook tot conformiteitsbeoordelingsinstanties, aangemelde instanties, de aanmeldende autoriteit en de markttoezichtautoriteit.

Concrete verplichtingen voor de fabrikanten van producten en voor andere marktdeelnemers die de producten verhandelen, ontstaan, enkele uitzonderingen daargelaten, pas wanneer de Europese Commissie, met ingang van 19 juli 2025, voor een of meer productgroepen bij gedelegeerde handeling op grond van artikel 4 Ev zogenaamde 'vereisten inzake ecologisch ontwerp' heeft vastgesteld.[5] Dergelijke vereisten omvatten voor de desbetreffende productgroep(en) zowel (inhoudelijke) prestatievereisten m.b.t. duurzaamheidsaspecten van het productontwerp als informatievereisten. Na het van kracht worden van een gedelegeerde handeling voor een specifieke productgroep vloeien verplichtingen voor fabrikanten, importeurs en andere marktdeelnemers rechtstreeks voort uit bepalingen van de EU-verordening ecodesign, die dan pas hun daadwerkelijke betekenis in de praktijk krijgen.
Een beperkt aantal bepalingen van de EU-verordening ecodesign, die betrekking hebben op onverkochte consumptiegoederen, heeft wel rechtstreekse werking voor marktdeelnemers, zonder dat hiervoor eerst een gedelegeerde handeling op grond van artikel 4 Ev moet worden vastgesteld. Hieruit volgt de eerste verplichting voor marktdeelnemers. Marktdeelnemers moeten openheid geven wat zij gedurende het eerste boekjaar na het van kracht worden van de verordening met hun onverkochte consumptiegoederen doen (de zogenaamde transparantieverplichting). Aan deze verplichting moet worden voldaan vanaf het najaar van 2025, zonder dat daarvoor nog een nationale uitvoeringshandeling nodig is. Vervolgens komt daar, ook rechtstreeks op grond van de

[4] Dit is een logistiek bedrijf dat, zonder eigenaar van de producten te zijn, ten minste twee van de volgende diensten verleent: opslag, verpakking, adressering en verzending van producten.
[5] Vereisten inzake ecologisch ontwerp ook na 19 juli 2025 worden nog vastgesteld bij verordening op grond van de (ingetrokken) EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten als voor die datum al een begin met de opstelling van die verordening was gemaakt. Volgens overgangsrecht blijft op producten waarop een dergelijke verordening van toepassing is, het bestaande nationale recht ter implementatie van de richtlijn zoals opgenomen in titel 9.4 Wm gelden.

EU-verordening ecodesign, op 19 juli 2026 voor marktdeelnemers van kleding, kledingaccessoires en schoeisel, het verbod om onverkochte voorraden te vernietigen bij.

De eerste gedelegeerde handeling kan pas na 19 juli 2025 worden vastgesteld (artikel 4, zevende lid, Ev). Tot nu toe zijn er nog geen gedelegeerde vastgesteld. Gedelegeerde handelingen die al in voorbereiding waren genomen vóór de inwerkingtreding van de EU-verordening ecodesign worden nog vastgesteld op grond van de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten. Artikel 79, eerste en tweede lid, Ev voorziet daarvoor in een overgangsregeling, waardoor de relevante bepalingen van de richtlijn blijven gelden voor producten waarvoor gedelegeerde handelingen op grond van de richtlijn zijn vastgesteld.

§ 3. Overzicht van de onderwerpen waarover op nationaal niveau regels moeten worden gesteld

3.1 Algemene vereisten die aan de uitvoering van EU-verordeningen worden gesteld

Een EU-verordening heeft zogenaamde rechtstreekse werking. Dit houdt in dat een verordening na haar inwerkingtreding deel uitmaakt van het nationale recht van de lidstaten. Verplichtingen voor marktdeelnemers vloeien rechtstreeks voort uit de verordening en de naleving kan, wanneer de lidstaten daarin hebben voorzien, bestuursrechtelijk en strafrechtelijk worden gehandhaafd. Dit geldt ook voor nationale instanties die op grond van het nationale recht zijn belast met de uitvoering van de EU-verordening ecodesign. De daartoe aangewezen nationale instanties zijn verplicht de taken die in de verordening aan de instantie zijn toegekend, uit te voeren, zonder dat het nodig is die verplichting in de nationale regelgeving te herhalen. Ook kunnen zij bevoegdheden die in de verordening aan die instanties zijn toegekend, rechtstreeks ontlenen aan de verordening zonder dat het nodig is dat die bevoegdheden ook nog in de nationale regelgeving worden toegekend. Zo kan de door de lidstaat aangewezen markttoezichtautoriteit (in Nederland de Minister van Infrastructuur en Waterstaat, lees de Minister van Klimaat en Groene Groei; zie toelichting op artikel 1) rechtstreeks de bepalingen van de EU-verordening ecodesign toepassen die tot de markttoezichtautoriteit zijn gericht, zoals artikel 69, eerste lid, Ev (bevel tot treffen van passende maatregelen door de marktdeelnemer in geval van non-conformiteit van een product) of het vergelijkbare artikel 16, tweede lid, Mtv (bevel tot treffen van passende maatregelen als een product kan opleveren voor de gezondheid of veiligheid van gebruikers of in geval van non-conformiteit). De lidstaten moeten echter nog wel voorzien in handhaving van de naleving van besluiten en maatregelen die op grond van dergelijke verordeningsbepalingen zijn genomen.[6]
In de EU-verordening ecodesign wordt in tal van bepalingen naar de nog tot stand te brengen gedelegeerde handelingen verwezen. Zoals in paragraaf 2 is toegelicht, ontstaan verplichtingen voor fabrikanten en andere marktdeelnemers in het geval van de EU-verordening ecodesign, enkele in die paragraaf omschreven uitzonderingen daargelaten, pas nadat door de Europese Commissie voor specifieke productgroepen gedelegeerde handelingen zijn vastgesteld op grond van artikel 4, eerste lid, Ev. Dit is het geval in de bepalingen van hoofdstuk VII 'Verplichtingen van marktdeelnemers'. In artikel 27 Ev is bijvoorbeeld bepaald dat fabrikanten bepaalde verplichtingen hebben bij het in de handel brengen of in gebruik nemen van producten waarop een op grond van artikel 4 Ev vastgestelde gedelegeerde handeling van toepassing is.

Wanneer een productaspect voor een specifieke productgroep in een gedelegeerde handeling uitputtend is gereguleerd, mogen de lidstaten hierover geen nationale regels meer stellen.

Uit de vaststelling van een EU-verordening vloeien voor de lidstaten verschillende verplichtingen voort.

Allereerst is er de verplichting dat met de verordening overlappende of strijdige regels in de nationale wetgeving moeten worden ingetrokken of aangepast. In het geval van de EU-verordening ecodesign blijft na inwerkingtreding van de verordening nationale regelgeving ter

[6] Zoals nog wordt toegelicht, omvat een bevoegdheid die rechtstreeks aan de verordening wordt ontleend, niet de bevoegdheid tot handhaving, waarin de lidstaten in hun nationale regelgeving moeten voorzien. Teneinde bij overtreding van, in dit voorbeeld, een besluit op grond van artikel 69, eerste lid, Ev of artikel 16, tweede lid, Mtv te kunnen handhaven, is in artikel 8, vijfde lid, onderscheidenlijk zesde lid, van deze regeling een verbod op overtreding opgenomen. Daarmee is bestuursrechtelijke handhaving van het verbod mogelijk gemaakt, waarbij het bevoegd gezag (de Minister van Infrastructuur en Waterstaat, lees de Minister van Klimaat en Groene Groei) gebruik kan maken van alle bevoegdheden die in het nationale recht (in het bijzonder de Algemene wet bestuursrecht) zijn verleend.

implementatie van de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten, zoals opgenomen in titel 9.4 Wm, echter nog nodig in verband met het overgangsrecht dat in artikel 79, eerste en tweede lid, Ev is opgenomen. Dit houdt in dat voor producten waarvoor op grond van EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten een uitvoeringsverordening is of nog zal worden vastgesteld, de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten grotendeels van toepassing blijft.[7] Deze uitvoeringsregeling heeft uitsluitend betrekking op de EU-verordening ecodesign en wordt daarom door het voortbestaan van titel 9.4 Wm niet geraakt. Dit betekent dat er met betrekking tot ecodesign van producten twee regelingen naast elkaar bestaan, waarvan de ene betrekking heeft op producten die nog op grond van de richtlijn worden geregeld, en de andere op producten die op grond van de verordening worden geregeld. Er is op producten echter maar één regeling tegelijkertijd van toepassing.

Voorts is er de verplichting dat de lidstaten de nationale instanties aanwijzen die in de lidstaat met de uitvoering van (onderdelen van) een EU-verordening zijn belast. Dit kan niet op EU-niveau worden geregeld omdat de lidstaten daarin hun eigen keuzen moeten maken om de verordening in het kader van de nationale rechtsorde te kunnen toepassen. Het staat ter keuze van de lidstaten welke instantie(s) zij met uitvoeringstaken willen belasten. In paragraaf 3.2.2 wordt hierop uitgebreider ingegaan.

Ook is er de verplichting dat lidstaten voorzien in bestuursrechtelijke en strafrechtelijke handhaving om in geval van overtreding van een EU-verordening de naleving van de verordening te kunnen waarborgen (artikel 74 Ev).

Volgens artikel 55 Ev hebben de lidstaten de mogelijkheid om te bepalen dat een conformiteitsbeoordelingsinstantie bij een verzoek om aanmelding bij de Europese Commissie aan de aanmeldende autoriteit van de lidstaat waar zij gevestigd is, een door een nationale accreditatie-instantie afgegeven accreditatiecertificaat moet verstrekken. Nederland maakt gebruik van die mogelijkheid.

Een beperkt aantal bepalingen is nodig om de goede werking van de verordening in Nederland te verzekeren, zoals de bepaling waarin de talen worden aangewezen waarin informatie moet worden verstrekt.

3.2 Overzicht van de nationale regels ter uitvoering van de EU-verordening ecodesign

3.2.1 Algemeen – grondslag voor deze uitvoeringsregeling

Blijkens artikel 1, eerste lid, Ev hebben de voorschriften van de EU-verordening ecodesign milieubescherming in ruime zin tot doel. De milieuaspecten waarom het in het bijzonder gaat, zijn omschreven in artikel 5, eerste lid, Ev (weergegeven in bijlage I bij deze toelichting). Hoofdstuk 9 Wm biedt het kader om met betrekking tot al deze milieuaspecten van producten regels te stellen en artikel 9.5.2, eerste lid, Wm biedt de wettelijke grondslag om bij algemene maatregel van bestuur (hierna: amvb) de benodigde uitvoeringsregels vast te stellen.
Overeenkomstig de systematiek van de Wet milieubeheer, zijn bepaalde specifieke aspecten in andere wetten geregeld, met name de bestuursrechtelijke en strafrechtelijke handhaving en het markttoezicht. De Wet milieubeheer bevat echter wel de bepalingen om die andere wetten, zoals de Omgevingswet, de Algemene Wet bestuursrecht of de Wet op de economische delicten, 'aan te zetten'. Deze worden hierna besproken.
Daarnaast biedt artikel 11a.2 van de Wet milieubeheer een grondslag voor een amvb waarin regels worden gesteld die betrekking hebben op de conformiteitsbeoordeling van producten. Dit is namelijk een werkzaamheid als in dat artikel bedoeld.

Op grond van artikel 21.6, vierde lid, Wm worden regels die volgens wettelijke grondslagen die in de Wet milieubeheer zijn opgenomen, zoals artikel 9.5.2 Wm en artikel 11a.2 Wm, normaliter bij amvb worden gesteld, in plaats daarvan bij ministeriële regeling gesteld wanneer de regels alleen dienen ter implementatie van een EU-verordening of EU-richtlijn. Dit is het geval bij de implementatie van de EU-verordening ecodesign.

In bijlage III bij deze toelichting is een transponeringstabel opgenomen, waarin is aangegeven op welke wijze de EU-verordening ecodesign in Nederland is uitgevoerd.

[7] Dit overgangsrecht is opgenomen in artikel 79 Ev.

3.2.2 Aanwijzing bevoegde nationale autoriteit en aanmeldende autoriteit

De instanties die in Nederland zijn belast met de uitvoering van de EU-verordening ecodesign, zijn, voor zover dat niet al in andere wettelijke bepalingen is gebeurd, aangewezen in deze uitvoeringsregeling.

Op de aanwijzing van instanties die zijn belast met het toezicht en de bestuursrechtelijke handhaving en het markttoezicht in de zin van de EU-verordening markttoezicht, wordt ingegaan in paragraaf 3.2.3.

Aanwijzing van de minister als bevoegde nationale autoriteit

De aanwijzing van de minister (de Minister van Infrastructuur en Waterstaat, lees: de Minister van Klimaat en Groene Groei) als bevoegde nationale autoriteit vindt plaats in artikel 3, eerste lid, onder a, van deze uitvoeringsregeling. De bevoegde nationale autoriteit is belast met de uitvoering van een aantal bepalingen van de verordening waaruit taken en bevoegdheden voortvloeien die nauw samenhangen met de bestuursrechtelijke handhaving en het markttoezicht (hierop wordt ingegaan in de toelichting bij artikel 3). De taken van de onderscheiden instanties lopen in elkaar over. Daarom is de minister aangewezen als bevoegd gezag voor de uitoefening van alle taken die volgens de verordening aan een nationale instantie moeten worden toebedeeld, zoals in het hiernavolgende zal worden toegelicht.

In verschillende bepalingen van de EU-verordening ecodesign is sprake van de 'bevoegde nationale autoriteit'. In onderstaande tabel wordt een overzicht van deze bepalingen gegeven, met een korte omschrijving van de inhoud van elke bepaling. Daaruit blijkt dat enkele bepalingen een rechtstreeks werkende grondslag bevatten op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteit marktdeelnemers om informatie kan verzoeken. Bij niet naleving van de verordeningsbepaling kan handhaving plaatsvinden op grond van artikel 7, tweede lid. In die bepaling is een verbod opgenomen op overtreding van de informatieverplichting opgenomen. In geval van overtreding kan op grond van dit verbod bestuursrechtelijk of strafrechtelijk handhavend worden opgetreden.

Het begrip bevoegde nationale autoriteit komt in de volgende bepalingen voor:

Autoriteit = bevoegde nationale autoriteit

Bepaling in EU-verordening ecodesign	Korte omschrijving inhoud	Opmerkingen over de uitvoering in Nederland
Art. 9, lid 3, onder b	Doel van de informatie in het digitale productpaspoort: beoordeling van de productconformiteit vergemakkelijken	Het gaat om het faciliteren van de autoriteit in haar hoedanigheid van toezichthouder en markttoezichtautoriteit. Geen uitvoeringsregelgeving nodig voor deze bepaling als zodanig. Toezicht en bestuursrechtelijke handhaving vinden plaats op grond van andere bepalingen van de EU-verordening ecodesign waarin verplichtingen m.b.t. het productpaspoort zijn opgenomen. Art. 9, lid 3, onder b, bevat geen tot marktdeelnemers gerichte norm.
Art. 13, lid 6	Autoriteit heeft toegang tot register van digitale productpaspoorten	Zie onder art. 9, lid 3, onder b
Art. 24, lid 2	Op verzoek van de autoriteit moet een marktdeelnemer informatie verstrekken over onverkochte consumptiegoederen	Het verzoek kan op grond van deze rechtstreeks werkende bepaling worden gedaan. Toezicht en handhaving vinden plaats op de gebruikelijke wijze. Daartoe is art. 24, lid 2, opgenomen in art. 7, lid 2, van dit besluit.
Art. 27, lid 10 (1)	Op verzoek van de autoriteit moet een fabrikant informatie verstrekken over de conformiteit van hun producten	Zie onder art. 24, lid 2

Art. 27, lid 10 (2)	Fabrikanten werken samen met de autoriteit m.b.t. alle corrigerende maatregelen m.b.t. niet-conforme producten	Rechtstreeks werkende verplichting. Bepaling opgenomen in verbod in art. 7, lid 2, van dit besluit t.b.v. handhaving.
Art. 28, lid 2, onder b en c	Eisen m.b.t. de inhoud van het mandaat van een fabrikant t.b.v. zijn gemachtigde: medewerking verlenen aan autoriteit m.b.t niet-conform product	Zie art. 7, lid 3
Art. 29, lid 8	Zie onder art. 27, lid 10 (1) en (2) m.b.t. importeur	Zie onder art. 27, lid 10 (1) en (2)
Art. 30, lid 5	Zie onder art. 27, lid 10 (1) en (2) m.b.t. distributeur	Zie onder art. 27, lid 10 (1) en (2)
Art. 38	Informatie verstrekken aan autoriteit en medewerking verlenen aan verificatie	Geen uitvoeringsregelgeving nodig voor deze rechtstreeks werkende bepaling. Toezicht en handhaving vinden plaats op de gebruikelijke wijze.
Art. 50, lid 5	Aanmeldende autoriteit wisselt informatie uit over aangemelde instanties met andere autoriteiten	Art. 9, lid 1, van dit besluit
Bijlage IV, module A, onder 4	In het kader van interne productcontrole stelt fabrikant conformiteitsverklaring ter beschikking van de autoriteit	Toezicht en handhaving vinden plaats op de gebruikelijke wijze. Daartoe is bijlage IV, module A, onder 4, opgenomen in art. 7, lid 2, van dit besluit.

Aanwijzing van de minister als aanmeldende autoriteit

De aanwijzing van de Minister van Infrastructuur en Waterstaat (lees: de Minister van Klimaat en Groene Groei) als aanmeldende autoriteit vindt plaats in artikel 3, eerste lid, onder b, van deze uitvoeringsregeling. Daarmee wordt uitvoering gegeven aan artikel 49, eerste lid, Ev. De aanmeldende autoriteit is verantwoordelijk voor de instelling en uitvoering van de nodige procedures voor de beoordeling en aanmelding van conformiteitsbeoordelingsinstanties en het toezicht op de aangemelde instanties (dit zijn de door de lidstaat aangewezen conformiteitsbeoordelingsinstanties die bij de Europese Commissie zijn aangemeld).
De aanmeldende autoriteit, die een door de lidstaat aangewezen conformiteitsbeoordelingsinstantie bij de Europese Commissie aanmeldt, moet aan bepaalde vereisten voldoen. Deze zijn gesteld in artikel 50 Ev.

In het aanmeldingsproces heeft ook de Stichting Raad voor Accreditatie te Utrecht een rol (artikel 5, eerste lid, van deze uitvoeringsregeling; hierop wordt ingegaan in de toelichting bij artikel 5). Op de rol die de aangemelde instanties (conformiteitsbeoordelingsinstanties) vervullen bij de uitvoering van de verordening wordt uitgebreider ingegaan in paragraaf 2 van bijlage I bij deze toelichting.
Nadat een conformiteitsbeoordelingsinstantie door de Europese Commissie op de lijst van aangemelde instanties is vermeld, mag zij conformiteitsbeoordelingen uitvoeren.

Samenstel van taken en bevoegdheden van de minister

Niet alleen de taken en bevoegdheden van de bevoegde nationale autoriteit en de aanmeldende autoriteit berusten bij de Minister van Infrastructuur en Waterstaat (lees: de Minister van Klimaat en Groene Groei), maar de minister is (zoals in paragraaf 3.2.3 zal worden toegelicht) ook het bevoegd gezag voor het toezicht en de (nationale) bestuursrechtelijke handhaving en het (Europese) markttoezicht. Al deze taken en bevoegdheden hangen samen en lopen in de EU-verordening ecodesign en bij de toepassing daarvan soms in elkaar over en zijn dan moeilijk van elkaar te onderscheiden. Daarom is de minister voor de uitvoering van de EU-verordening ecodesign als enige instantie aangewezen voor alle taken en bevoegdheden. De minister moet bij elk optreden nagaan in welke hoedanigheid hij dat doet en op welke wettelijke grondslag hij dat baseert.

Soms bieden de EU-verordening ecodesign en het nationale recht een grondslag voor vergelijkbare bevoegdheden die de minister in verschillende hoedanigheden en op verschillende gronden kan toepassen. Een voorbeeld daarvan is artikel 38 Ev. De minister kan als aangewezen bevoegde nationale autoriteit een marktdeelnemer verzoeken om informatie te verstrekken en daarnaast is de marktdeelnemer verplicht om daarbij met de minister samen te werken. Artikel 38 Ev is op te

vatten als een vorm van toezicht op de naleving van de EU-verordening ecodesign door marktdeelnemers. De minister zou het verzoek echter ook kunnen doen in zijn hoedanigheid van toezichthouder en bevoegd gezag voor de (nationale) bestuursrechtelijke handhaving of in zijn hoedanigheid van de markttoezichtautoriteit die is belast met het (EU-)markttoezicht in Nederland. De minister kan dan voor zijn informatieverzoek als grondslag artikel 5.16 of 5.20 van de Algemene wet bestuursrecht gebruiken. De toepasselijkheid van de verordening verplicht hem er niet toe om de verordening toe te passen als ook het nationale recht kan worden toegepast en toepassing daarvan, meestal om praktische redenen, de voorkeur heeft.

In geval een marktdeelnemer een informatieverplichting of samenwerkingsverplichting niet naleeft, is handhaving mogelijk. Met de nationale regeling van bestuursrechtelijke handhaving is tevens uitvoering gegeven aan artikel 14 Mtv. Volgens de Europese terminologie van de EU-verordening markttoezicht is in dat geval sprake van markttoezicht, in de nationale terminologie is dat bestuursrechtelijke handhaving. In geval van overtreding moet doorgaans de nationale regeling worden toegepast die voorziet in bestuursrechtelijke handhaving, omdat de Europese regelgeving in het algemeen niet in rechtstreeks werkende bepalingen voorziet om het markttoezicht daadwerkelijk te kunnen uitoefenen. In het nationale kader beschikt het bevoegd gezag ook over bijkomende bevoegdheden om naleving van de verplichtingen volgens de verordening, zoals artikel 38 Ev, af te dwingen, zoals een last onder dwangsom of de bevoegdheid tot plaatsbetreding. De nationale regelgeving voorziet ook in strafrechtelijke handhaving van een overtreding. Daarom is (een besluit op grond van) artikel 38 Ev opgenomen in de verbodsbepaling in artikel 7, tweede lid, van deze regeling, die de verbinding vormt met de regeling inzake bestuursrechtelijke en strafrechtelijke handhaving.

3.2.3 Bestuursrechtelijke handhaving

Bestuursrechtelijke handhaving en markttoezicht (zie paragraaf 3.2.4) hebben tot doel om te verzekeren dat marktdeelnemers (of andere normadressaten) de verboden en verplichtingen die voor hen uit de EU-verordening ecodesign voortvloeien, daadwerkelijk naleven. Uit de toepasselijke verordeningsbepaling moet worden afgeleid wie de normadressaat daarvan is.
Artikel 7 bevat verboden op overtreding van de bepalingen van de EU-verordening ecodesign die bestuursrechtelijk (of strafrechtelijk) kunnen worden gehandhaafd. De verboden zijn gericht tot verschillende normadressaten. Per verordeningsbepaling moet worden vastgesteld tot wie de bepaling is gericht. Zo zijn bepalingen die worden genoemd in artikel 7, eerste en tweede lid, die tot marktdeelnemers zijn gericht, niet altijd tot alle marktdeelnemers gericht.
Er zijn geen verordeningsbepalingen die uitdrukkelijk zijn gericht tot de gemachtigde vertegenwoordiger die namens een fabrikant optreedt, maar er moet ook handhavend kunnen worden opgetreden als de gemachtigde vertegenwoordiger geen zorg draagt voor naleving van de verplichtingen van de fabrikant die hij namens de fabrikant uitvoert. Daarin voorziet artikel 7, derde lid, althans voor zover de gemachtigde vertegenwoordiger in Nederland is gevestigd omdat deze namens de fabrikant voor de hele EU ook in een andere lidstaat kan zijn gevestigd.
Er zijn enkele verordeningsbepalingen die tot andere normadressaten dan marktdeelnemers zijn gericht. Met betrekking tot die bepalingen zijn verboden opgenomen in artikel 7, vierde lid (aanbieder van digitale-productpaspoortdiensten) en vijfde lid (een aanbieder van een onlinemarktplaats), zesde en zevende lid (conformiteitsbeoordelingsinstantie of aangemelde instantie).
Wat betreft de bestuursrechtelijke handhaving als zodanig kan worden opgemerkt dat in artikel 18.1a, eerste lid, Wm een groot aantal bepalingen van de Omgevingswet van overeenkomstige toepassing is verklaard met betrekking tot de bestuursrechtelijke handhaving van het bepaalde bij of krachtens de Wet milieubeheer. In de bepalingen van de Omgevingswet worden vervolgens weer bepalingen van de Algemene wet bestuursrecht van toepassing verklaard.
Artikel 8 heeft betrekking op bepalingen van de EU-verordening ecodesign en EU-verordening markttoezicht die de bestuursrechtelijke handhaving en het markttoezicht regelen.

Uit artikel 18.2b, eerste lid, onder a, Wm volgt dat de Minister van Infrastructuur en Waterstaat (lees: de Minister van Klimaat en Groene Groei; zie artikelsgewijze toelichting op artikel 1) is belast met de bestuursrechtelijke handhaving van het bepaalde bij of krachtens de titels 9.2 tot en met 9.5 Wm. De betrokken minister heeft tot taak om zorg te dragen voor de bestuursrechtelijke handhaving van het bepaalde bij of krachtens de artikelen 11a.2 en 11a.3 Wm. Aangezien deze uitvoeringsregeling is vastgesteld krachtens artikel 9.5.2, eerste lid, Wm en artikel 11a.2, eerste lid, Wm, is de regeling van de bestuursrechtelijke handhaving in de artikelen 18.1a, eerste lid, en 18.2b, eerste lid, Wm, van toepassing. Dit betekent dat de Minister van Infrastructuur en Waterstaat (lees: de Minister van Klimaat en Groene Groei) is belast met de bestuursrechtelijke

handhaving van de bepalingen van de EU-verordening ecodesign en de EU-verordening markttoezicht die in artikelen 7 en 8 van deze uitvoeringsregeling zijn genoemd. De bevoegdheden inzake toezicht en bestuursrechtelijke handhaving worden namens de minister in mandaat toegepast door de ILT.

In bijlage II bij deze toelichting is een overzicht opgenomen van de verplichtingen die uit de EU-verordening ecodesign voortvloeien en wie de normadressaten van de verordeningsbepalingen zijn. Voor deze verplichtingen is geregeld dat zij bestuursrechtelijk (en strafrechtelijk) en door markttoezicht kunnen worden gehandhaafd.

3.2.4 Markttoezicht

Aangezien de EU-verordening ecodesign is opgenomen in bijlage I bij de EU-verordening markttoezicht (zie bijlage I bij deze uitvoeringsregeling voor een nadere toelichting hoe dit is geregeld) vallen de producten waarop de EU-verordening ecodesign van toepassing is onder het markttoezicht[8]. De lidstaten moeten overeenkomstig de in artikel 14, vierde lid, Mtv, gegeven instructies in hun nationale regelgeving de nodige bepalingen opnemen om het markttoezicht daadwerkelijk te kunnen uitoefenen. De instructies omvatten het minimumpakket aan noodzakelijke toezichts- en handhavingsbevoegdheden, waarover de nationale markttoezichtautoriteiten die met het markttoezicht zijn belast, in elk geval moeten beschikken.[9] In zoverre heeft de EU-verordening markttoezicht eerder het karakter van een richtlijn die eerst in het nationale recht moet zijn geïmplementeerd voordat zij kan worden toegepast. In Nederland zijn die instructies voor milieu-aspecten van de Europese productregelgeving geïmplementeerd in de wettelijke bepalingen met betrekking tot toezicht en bestuursrechtelijke handhaving, die merendeels zijn opgenomen in de Wet milieubeheer, de Omgevingswet en de Algemene wet bestuursrecht. Voor zover met die bepalingen het markttoezicht nog niet volledig is verzekerd, moe(s)ten in de nationale regelgeving ten opzichte van de al bestaande algemene regeling inzake bestuursrechtelijke handhaving enkele aanvullende bepalingen worden opgenomen. Zo is met betrekking tot de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten een aanvullende bepaling opgenomen in artikel 9.4.9 Wm. Die bepaling blijft van kracht in het kader van het overgangsrecht voor energiegerelateerde producten waarvoor de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten en het nationale recht waarmee de richtlijn is geïmplementeerd, blijven gelden. Met betrekking tot de EU-verordening ecodesign is in deze uitvoeringsregeling een vergelijkbare bepaling opgenomen, te weten artikel 8, lid 5.

Aangezien de Minister van Infrastructuur en Waterstaat (lees: de Minister van Klimaat en Groene Groei) op grond van artikel 18.2b, eerste lid, Wm is belast met de bestuursrechtelijke handhaving van de bepalingen van de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten, treedt hij in zoverre tevens op als markttoezichtautoriteit in de zin van de EU-verordening markttoezicht, omdat de Europese bepalingen inzake markttoezicht zijn geïmplementeerd in de nationale bepalingen inzake toezicht en bestuursrechtelijke handhaving.

In de EU-verordening ecodesign en de EU-verordening markttoezicht zijn, naast de instructies aan de nationale regelgeving die in artikel 14 Mtv zijn gegeven, ook enkele bepalingen opgenomen die rechtstreeks tot de markttoezichtautoriteit zijn gericht en die niet eerst in het nationale recht hoeven te worden geïmplementeerd voordat zij kunnen worden toegepast. Er zijn bijvoorbeeld bepalingen die de markttoezichtautoriteit de bevoegdheid verlenen om de marktdeelnemer te verzoeken om bepaalde informatie te leveren, zoals artikel 27, negende lid, of 35, eerste lid, Ev. Daarnaast zijn er ook rechtstreeks werkende bepalingen die marktdeelnemers verplichten om uit eigen beweging bepaalde informatie aan de markttoezichtautoriteit te verstrekken, zoals artikel 28, tweede lid, Ev, of om in bepaalde situaties met de markttoezichtautoriteit samen te werken, zoals eveneens artikel 28, tweede lid.
Tot slot zijn er bepalingen die de markttoezichtautoriteit de bevoegdheid geven om passende maatregelen te nemen, zoals artikel 69 Ev en de artikelen 16 en 19 Mtv. Die verordeningsbepalingen hebben grotendeels een vergelijkbare functie en doel als bepalingen in de nationale regelgeving over bestuursrechtelijke handhaving. Dat neemt niet weg dat deze bepalingen rechtstreekse werking hebben en dat dus ook in hun toepasbaarheid in Nederland moet

[8] Weliswaar wordt de verordening in bijlage I Mtv niet uitdrukkelijk genoemd, maar de Ecodesignrichtlijn wordt daarin wel genoemd. Volgens artikel 79, derde lid, Ev worden verwijzingen naar de Ecodesignrichtlijn gelezen als verwijzingen naar de EU-verordening ecodesign.
[9] In Nederland is artikel 14, vierde lid, Mtv geïmplementeerd in (grotendeels al bestaande) bepalingen van de Algemene wet bestuursrecht, gecompleteerd met enkele aanvullingen, in specifieke wetten, zoals de artikelen 18.20 t/m 18.22 Wm.

worden voorzien. Dat gebeurt door de aanwijzing van een nationale markttoezichtautoriteit, zoals in artikel 10 Mtv is voorgeschreven.
Overtreding van besluiten en andere maatregelen die zijn genomen op grond van de rechtstreeks werkende verordeningsbepalingen die daarvoor de grondslag bieden, kunnen met toepassing van het nationale recht bestuursrechtelijk en strafrechtelijk worden gehandhaafd. Daartoe is een verbod opgenomen in artikel 7, onderscheidenlijk artikel 8, van deze regeling. De nationale regelgeving biedt bevoegdheden die het rechtstreeks werkende Europese recht niet altijd te bieden heeft. Doordat in artikel 14 Mtv aan de lidstaten de opdracht is gegeven om in nationale regelgeving in de nodige bevoegdheden te voorzien, kunnen die bevoegdheden in zoverre niet aan het Europese recht kunnen worden ontleend. Hierbij kan onder meer worden gedacht aan de bevoegdheid tot betreding van plaatsen of tot het nemen en onderzoeken van monsters. Er is ook geen andere Europese regelgeving die daarin voorziet.

Er kan ook sprake zijn van zelfreguleringsmaatregelen die door het bedrijfsleven worden vastgesteld en bij uitvoeringshandeling van de Europese Commissie met een gedelegeerde handeling zijn gelijkgesteld. Een dergelijke zelfreguleringsmaatregel geldt niet als een uitvoeringsverordening op grond van de EU-verordening ecodesign, omdat deze niet is vastgesteld door een instantie met regelgevende bevoegdheid.
Bedrijven die de zelfreguleringsmaatregel onderschrijven, stellen een onafhankelijke inspecteur aan. Het is dus wel de bedoeling dat de bedrijven zich aan de zelfreguleringsmaatregel houden, maar controle op de naleving en eventuele handhavingsacties vinden daarbij niet langs publiekrechtelijke weg plaats.

3.2.5 Douanetoezicht

De douaneautoriteiten zijn belast met het douanetoezicht met betrekking tot producten waarop de EU-verordening ecodesign of een daarop gebaseerde uitvoeringsmaatregel van toepassing is, die de markt van de Unie binnenkomen.

Voor het verrichten van douanewerkzaamheden hebben de douaneautoriteiten taken en bevoegdheden gekregen in het kader van het EU-Douanewetboek en de Algemene douanewet (Adw). Op grond van deze wetgeving zijn de douaneautoriteiten in algemene zin belast met de uitvoering van, onder meer, de controle of in de EU ingevoerde producten aan de toepasselijke EU-regels voldoen. Er is daarom geen specifieke bepaling nodig om de douaneautoriteiten aan te wijzen als bevoegd gezag voor het toezicht op en de bestuursrechtelijke handhaving met betrekking tot de bepalingen van de EU-verordening ecodesign.
De douaneautoriteiten zijn ook belast met de taken die in artikel 25, eerste lid, Mtv aan haar zijn opgedragen, te weten de controle op de producten die de markt van de Unie binnenkomen. Zij kunnen aan die verordening en de EU-verordening ecodesign bevoegdheden tot de nationale douaneautoriteiten gerichte rechtstreeks werkende bepalingen de nodige bevoegdheden ontlenen. De douaneautoriteiten zijn aangewezen in art. 1:3, zevende lid, Adw. Hun werkzaamheden omvatten ook de uitvoering van het Douanewetboek van de Unie. In de begripsomschrijving van douaneautoriteit in artikel 3, onderdeel 24, Mtv wordt verwezen naar het EU-Douanewetboek.

Overeenkomstig de convenantenstructuur, bedoeld in artikel 1:3, vijfde lid, Adw,[10] zullen tussen de betrokken toezichthouders nadere afspraken worden gemaakt over de uitvoering van de toezichthoudende en handhavende taken.

3.2.6 Strafrechtelijke handhaving

Algemeen

Volgens artikel 74, eerste lid, Ev moeten de lidstaten voorschriften vaststellen ten aanzien van de sancties die van toepassing zijn op inbreuken op bepalingen van de EU-verordening ecodesign en

[10] Deze bepaling luidt als volgt: "Onze Minister van Financiën sluit met Onze Ministers wie het mede aangaat convenanten aangaande de kwantitatieve en kwalitatieve inzet van de functionarissen die ressorteren onder de rijksbelastingdienst met betrekking tot de douanecontrole van het bepaalde bij of krachtens een bindende EU-rechtshandeling of ander wettelijk voorschrift dat is opgenomen in de bijlage bij deze wet. Onze Minister van Financiën plaatst deze convenanten in de Staatscourant." De EU-verordening ecodesign is 'een bindende EU-rechtshandeling' als bedoeld in bijlage A Adw ("Voorschriften gebaseerd op de artikelen (…) 114 (…) van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, voorzover het voorschriften aangaande onderwerpen betreft die vallen onder de reikwijdte van de hierna genoemde wetten.") De "hierna genoemde wetten" worden opgesomd in bijlage B Adw. Daaronder valt ook de Wet milieubeheer.

alle nodige maatregelen nemen om ervoor te zorgen dat sancties worden uitgevoerd. De sancties moeten doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn. Richtlijn 2008/99/EG inzake de bescherming van het milieu door middel van het strafrecht speelt daarbij geen rol, omdat de EU-verordening ecodesign daar niet onder valt niet.

De verordeningsbepalingen die kunnen worden gesanctioneerd, zijn opgesomd in de artikelen 7, eerste tot en met achtste lid, en 8, vijfde en zesde lid, van deze uitvoeringsregeling. Deze verbodsbepalingen kunnen zowel bestuursrechtelijk als strafrechtelijk worden gehandhaafd.

In artikel 74, tweede lid, Ev zijn aspecten en factoren aangegeven waarmee bij de sanctionering rekening moet worden gehouden. Voor de strafbaarstelling zijn in het bijzonder de volgende aspecten relevant: de aard, de ernst en de duur van de inbreuk (onder a); de economische voordelen die uit de inbreuk zijn gehaald (onder c) en de door de inbreuk veroorzaakte milieuschade (onder d). Bij de strafbaarstelling en de toepassing van de strafbepalingen moet met deze aspecten rekening worden gehouden. Voor de toepassing van de strafbepalingen is dat voor de duidelijkheid vastgelegd in artikel 7, negende lid, van deze uitvoeringsregeling. Onder het kopje 'Onderbouwing strafbaarstelling' wordt daarop ingegaan.

De strafbaarstelling van overtredingen van de verordeningsbepalingen die in de artikelen 7 en 8 van deze uitvoeringsregeling zijn opgesomd, verloopt niet via het gewone strafrecht, maar via de Wet op de economische delicten (hierna ook afgekort als: Wed). Die wet houdt rekening met de specifieke aard van milieunormen en de specifieke belangen die deze normen beogen te beschermen. Daarbij speelt ook een rol dat economische delicten worden begaan binnen een bedrijfsmatig verband. De verdachte is vaak een rechtspersoon, terwijl bij het commune strafrecht de verdachten gewoonlijk natuurlijke personen zijn. Dit brengt mee dat bij de toepassing van het economisch strafrecht de nadruk veel meer ligt op normbevestiging, correctie of ontmoediging dan op vergelding, behalve in die gevallen waarin sprake is van doelbewust crimineel handelen. Er worden dan ook minder vrijheidsstraffen of taakstraffen opgelegd dan bij het gewone strafrecht het geval is; het zwaartepunt ligt bij geldboeten en, waar mogelijk, ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel.

Wijze van strafbaarstelling

Met het oog op het legaliteitsbeginsel worden eisen gesteld aan de duidelijkheid van strafbaarstelling van overtredingen. Het moet voor de justitiabele voldoende duidelijk zijn om welke bepalingen het gaat. Dit is het zogenaamde legaliteitsbeginsel (artikel 16 Grondwet; artikel 1, eerste lid, Wetboek van Strafrecht; zie aanwijzing 5.47, tweede lid, van de Aanwijzingen voor de regelgeving). Dit beginsel houdt in dat geen feit strafbaar is dan uit kracht van een daaraan voorafgegane wettelijke strafbepaling.

De bepalingen van de EU-verordening ecodesign en de EU-verordening markttoezicht die strafrechtelijk kunnen worden gehandhaafd, zijn opgesomd in de artikelen 7 en 8 van deze uitvoeringsregeling. Toepasselijkheid van de Wet op de economische delicten volgt uit vermelding van artikel 9.5.2 Wm en artikel 11a.2 Wm en daarop gebaseerde bepalingen in artikel 1a, onder 2°, Wed, die voor deze uitvoeringsregeling als wettelijke grondslag dienen.

De opsomming van verordeningsbepalingen in de artikelen 7 en 8 van deze uitvoeringsregeling is afgeleid uit tabel II bij deze toelichting. In tabel II is voor de relevante verordeningsbepalingen aangegeven tot wie zij zijn gericht en of hieruit voor bedrijven verplichtingen voortvloeien. Daarbij moet worden aangetekend dat de bepalingen van de verordening rechtstreeks werken en uit zichzelf verboden en verplichtingen voor marktdeelnemers meebrengen. Het vloeit dus uit de verordening zelf voort dat marktdeelnemers zich daaraan moeten houden, en niet uit artikel 7 of 8 van deze uitvoeringsregeling.
Ook bepalingen van een op de EU-verordening ecodesign gebaseerde uitvoeringsmaatregel kunnen strafrechtelijk worden gehandhaafd. De bepalingen van een uitvoeringsverordening hoeven, anders dan bepalingen van de EU-verordening ecodesign zelf, niet in artikel 7, onderscheidenlijk 8, van deze uitvoeringsregeling te worden opgesomd. De reden daarvan is dat die bepalingen niet zelfstandig toepasbaar zijn, maar alleen in combinatie met een van de verordeningsbepalingen die in de artikelen 7 en 8 van deze uitvoeringsregeling zijn opgesomd. Zo is de werking van een vereiste inzake ecologisch ontwerp in een gedelegeerde handeling op grond van artikel 4, eerste lid, Ev gekoppeld aan bijvoorbeeld de verplichting van artikel 27, eerste lid, Ev, inhoudende dat de fabrikant moet waarborgen dat zijn producten aan de vereisten inzake ecologisch ontwerp voldoen. In geval van overtreding wordt dus artikel 27, eerste lid, Ev als de grondslag voor

strafrechtelijke handhaving gebruikt, in samenhang met de concrete uitwerking van die bepaling in een de uitvoeringsmaatregel die op het desbetreffende product betrekking heeft. De uitvoeringsmaatregelen worden pas na inwerkingtreding van de EU-verordening ecodesign vastgesteld.

In artikel 2 Wed is bepaald dat de economische delicten, bedoeld in artikel 1a, onder 2°, Wed voor zover opzettelijk begaan, misdrijven zijn.[11] De strafmaat in geval van een economisch delict is bepaald in artikel 6 Wed.
Als het economisch delict, bedoeld in artikel 1a, onder 2°, Wed zich als een misdrijf kwalificeert, kan een gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren, taakstraf of geldboete van de vierde categorie worden opgelegd. Als de overtreder van het misdrijf een gewoonte heeft gemaakt, kan de straf worden verhoogd tot een gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren, taakstraf of geldboete van de vijfde categorie.
Als het economisch delict, bedoeld in artikel 1a, onder 2°, Wed zich als een overtreding kwalificeert, kan hechtenis van ten hoogste zes maanden, taakstraf of geldboete van de vierde categorie worden opgelegd.
Bij deze strafbaarstelling is rekening gehouden met de aspecten en factoren die zijn aangegeven in artikel 74, tweede lid, Ev. Eventueel kunnen ook nog bijkomende straffen worden opgelegd.[12]

Onderbouwing strafbaarstelling

Er zijn verschillende redenen waarom ter uitvoering van artikel 74 niet met bestuursrechtelijke handhaving en markttoezicht kan worden volstaan, maar in aanvulling daarop ook strafrechtelijk optreden wenselijk is. Bestuursrechtelijke handhaving en markttoezicht zijn erop gericht om een overtreding of de nadelige gevolgen daarvan voor het milieu en/of de goede werking van de gemeenschappelijke markt ongedaan te maken en herhaling te voorkomen (beëindigen en herstel). Strafrechtelijke handhaving heeft tot doel overtredingen te bestraffen en toekomstige overtredingen te ontmoedigen.

In artikel 1 Ev is bepaald dat deze verordening voorziet in een kader voor het vaststellen van vereisten inzake ecologisch ontwerp waaraan producten moeten voldoen om in de handel te (mogen) worden gebracht of in gebruik te (mogen) worden genomen, met als doel de ecologische duurzaamheid van producten te verbeteren teneinde van duurzame producten de norm te maken en de totale koolstofvoetafdruk en milieuvoetafdruk van producten gedurende hun levenscyclus te verkleinen en het vrije verkeer van duurzame producten binnen de interne markt te waarborgen.

In de overwegingen van de EU-verordening ecodesign is aangegeven waarom het belangrijk is dat van deze doelstellingen werk wordt gemaakt. Door het niet nakomen van de vereisten inzake ecologisch ontwerp worden de doelstellingen van de verordening gefrustreerd en kan een aanzienlijke bedreiging van het milieu worden toegebracht. Wanneer bij de vervaardiging, het gebruik en de afdanking van producten de vereisten van ecologisch ontwerp worden genegeerd, kan daarnaast verspilling van veelal eindige en grond- en hulpstoffen optreden. Bijvoorbeeld omdat deze niet kunnen worden teruggewonnen en opnieuw gebruikt. Dit gaat ten koste van de mogelijkheden van volgende generaties. Bovendien wordt de strategische kwetsbaarheid van de EU voor de beschikbaarheid van de benodigde grond- en hulpstoffen vergroot wanneer daarmee niet zuiniger wordt omgesprongen.
Daarbij moet ook in aanmerking worden genomen dat er grote aantallen producten op de markt worden gebracht, waarin grote hoeveelheden grond- en hulpstoffen worden toegepast.

Het niet voldoen aan vereisten inzake ecologisch ontwerp kan tevens leiden tot marktverstoring, doordat onterechte voordelen worden genoten ten opzichte van concurrenten die wel aan de vereisten voldoen en daardoor worden benadeeld. Bedrijven die de vereisten van de verordening niet naleven, kunnen zichzelf belangrijke concurrentievoordelen verschaffen, aangezien overtredingen in het algemeen tot doel of gevolg hebben dat de kosten worden verminderd.

Voorts is van belang dat in alle lidstaten een doeltreffende controle op de naleving van de vereisten plaatsvindt, omdat producten die in een lidstaat worden vervaardigd of ingevoerd en in die lidstaat op de markt worden toegelaten op de gehele gemeenschappelijke markt mogen worden verhandeld. De gevolgen van overtredingen beperken zich hierdoor niet tot Nederland. Andere lidstaten moeten erop kunnen vertrouwen dat Nederland doeltreffend handhavend optreedt

[11] Dit is ook relevant in verband met artikel 74, tweede lid, onder b en e, Ev.
[12] Dit is ook relevant in verband met artikel 74, tweede lid, onder d, Ev.

om het begaan van overtredingen, ook van informatievereisten, te voorkomen. Daarbij speelt ook strafrechtelijke handhaving een rol.

Het voorgaande geldt voor zowel prestatievereisten als informatievereisten.

Prestatievereisten omschrijven voor relevante productparameters welke prestaties een product moet leveren. Die prestaties moeten leiden tot het verbeteren van de productaspecten die relevant zijn voor ecologische duurzaamheid van het product. Deze productaspecten worden omschreven in artikel 5, eerste lid Ev, zoals de duurzaamheid, herbruikbaarheid, repareerbaarheid, betrouwbaarheid, aanwezigheid van zorgwekkende stoffen, energieverbruik en energie-efficiëntie, waterverbruik en energie-efficiëntie, recycleerbaarheid, mogelijkheid voor de nuttige terugwinning van materialen en verwachte afvalproductie van de producten. De mate van naleving van de gestelde prestatievereisten is dus bepalend voor de verwezenlijking van de doelstellingen van de EU-verordening ecodesign.

De informatievereisten richten zich vooral tot overheden, marktpartijen en consumenten en hebben tot doel om informatie te geven over de milieuprestaties die het product levert. Informatievereisten zijn nodig om de gedragsverandering te bewerkstelligen die noodzakelijk is om te garanderen dat de doelstellingen uit de verordening op het gebied van ecologische duurzaamheid worden behaald. Informatie is ook relevant voor maken van geïnformeerde aankoopbeslissingen door consumenten. Informatie moet hen in staat stellen om de ecologische duurzaamheid van producten te vergelijken met het doel dat hen aan te zetten om duurzamere keuzes te maken. Als degenen voor wie de informatie is bedoeld, door niet naleving van de informatievereisten op het verkeerde been worden gezet, kan dat leiden tot een grotere milieubelasting door de producten, zeker als door de onjuiste of onvolledige informatie wordt gemaskeerd dat de producten waarop de informatie betrekking heeft, niet de prestaties leveren die blijkens die informatie mogen worden verwacht en mogelijk zelfs niet aan de toepasselijke prestatievereisten voldoen. Daarnaast kunnen met verkeerde informatieverstrekking onterechte concurrentievoordelen worden behaald.

3.2.7 Uitwisseling van gegevens

Invoering van een verplichting tot wederzijdse gegevensverstrekking tussen uitvoerings- en handhavingsinstanties

Met het oog op de doelmatigheid van de uitoefening van haar wettelijke taken met betrekking tot de uitvoering, het toezicht, de bestuursrechtelijke handhaving (met inbegrip van het markttoezicht) of de strafrechtelijke handhaving ter zake van bepalingen met betrekking tot producten, marktdeelnemers of conformiteitsbeoordelingsinstanties waarop de EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten van toepassing is, moeten de instanties die daarmee zijn belast over alle daarvoor benodigde beschikbare gegevens beschikken en de gegevens die zij in het kader van hun taakuitoefening hebben verkregen, onderling kunnen uitwisselen als ze de gegevens nodig hebben voor hun goede taakuitoefening. Daarom is in artikel 9 van deze uitvoeringsregeling een verplichting opgenomen dat deze instanties elkaar op hun verzoek de gegevens verstrekken die zij nodig hebben met het oog op de vervulling van hun wettelijke taken met betrekking tot de uitvoering, het toezicht, de bestuursrechtelijke handhaving, het markttoezicht of de strafrechtelijke handhaving.
Deze regeling vult in zekere zin een leemte op, in die zin dat het delen van gegevens met handhavingsinstanties in andere lidstaten, op EU-niveau al geregeld is in het kader van artikel 34 Mtv, waar verschillende voorzieningen zijn getroffen om de gegevensuitwisseling te vergemakkelijken. De bevoegde instanties van de lidstaten zijn verplicht van dit systeem gebruikt te maken om gegevens in te voeren en te raadplegen voor gegevensuitwisseling ter verbetering van het toezicht en de handhaving (artikel 16, zesde en zevende lid, 24, derde lid, 28, eerste en tweede lid, 35, negende lid, Mtv).

Artikel 9 van deze uitvoeringsregeling voorziet in een vergelijkbare bepaling met betrekking tot de gegevensuitwisseling tussen de betrokken nationale instanties om te voorkomen dat er op nationaal niveau een gat valt. Daarin wordt namelijk niet voorzien door de EU-verordening markttoezicht en de EU-verordening ecodesign. Deze uitvoeringsregeling beperkt zich tot gegevensuitwisseling. Er is met deze uitvoeringsregeling bijvoorbeeld niet voorzien in de instelling van een register (ten behoeve van de opslag van gegevens, waarin artikel 34, eerste lid, Mtv bijvoorbeeld wel voorziet) waarin de voor de uitoefening van het markttoezicht relevante gegevens moeten worden ingevoerd. Bij gegevensuitwisseling tussen instanties binnen Nederland kan dus

niet een register worden geraadpleegd, maar moet door de instantie die gegevens nodig heeft waarover zij niet de beschikking heeft, een verzoek worden ingediend bij de instantie bij wie de gegevens berusten. Als wordt verwacht dat regelmatig gegevens tussen bepaalde instanties zullen worden uitgewisseld, kunnen die instanties afspraken maken om de gegevensuitwisseling soepel te laten verlopen. Hiervoor biedt artikel 9, vierde lid, van deze uitvoeringsregeling een aansporing, waarnaar bij het aangaan van een dergelijke afspraak kan worden verwezen. De douaneautoriteiten werken op dit moment al op deze wijze. Artikel 1:33 van de Algemene Douanewet bevat een wettelijke regeling van de gegevensuitwisseling, waarover de douaneautoriteiten met andere instanties overeenkomsten sluiten (zie uitgebreider onder 3.4.2).

Over het belang van een doelmatige gegevensuitwisseling kan het volgende worden opmerkt. In deze regelgeving gaat het vaak om een keten van handelingen die met betrekking tot een product achtereenvolgens worden verricht, van productie en invoer tot handel en gebruik. Daarbij kunnen verschillende partijen in verschillende landen binnen en buiten de EU betrokken zijn, maar ook kan één partij betrokken zijn bij eenzelfde type handelingen met betrekking tot verschillende producten, zoals een importeur.
Er kunnen in de keten verschillende bestuursorganen zijn belast met taken met betrekking tot de uitvoering, het toezicht of de straf- of bestuursrechtelijke handhaving (met inbegrip van het markttoezicht). Zo hebben de douaneautoriteiten taken met betrekking tot de invoer van producten in Nederland uit een ander land en de ILT taken met betrekking tot de vervaardiging, handel, het gebruik en andere handelingen met betrekking tot producten, die in Nederland zelf worden verricht.

Het gaat niet alleen om gegevens over producten, marktdeelnemers en conformiteitsbeoordelingsinstanties die door bestuursorganen bij de uitvoering van taken in het kader van de EU-verordening ecodesign zijn verkregen, maar ook om gegevens over die producten, marktdeelnemers en conformiteitsbeoordelingsinstanties die door bestuursorganen in het kader van de uitvoering van taken op grond van andere regelgeving zijn verkregen.

Voor verdere toelichting wordt verwezen naar de artikelsgewijze toelichting op artikel 9.

Verstrekking van beschermde persoonsgegevens

De gegevens waarom het gaat, kunnen ook persoonsgegevens behelzen, die onder de bescherming van de Algemene verordening gegevensbescherming (hierna ook afgekort als: Avg) vallen. In algemene zin geldt dat bij de verstrekking van gegevens aan anderen zorgvuldig met de gegevens moet worden omgegaan, maar dat geldt in het bijzonder voor persoonsgegevens in de zin van artikel 4, onderdeel 1, Avg. De algemene verordening gegevensbescherming stelt daaraan bijzondere eisen.

Onder een persoonsgegeven wordt verstaan: ‘alle informatie over een geïdentificeerde of identificeerbare natuurlijke persoon’. Hierbij moet met name worden gedacht aan namen en contactgegevens zoals mailadressen en telefoonnummers van bedrijven die tot natuurlijke personen kunnen worden herleid, en aan namen van natuurlijke personen die bij de handelingen zijn betrokken. In het geval van de EU-verordening ecodesign zijn veel van deze gegevens sowieso openbaar, omdat zij op de etiketten op de producten moeten worden vermeld. Op grond van artikel 27, zesde lid, Ev moeten fabrikanten op het product bijvoorbeeld hun naam, postadres en elektronische contactadres vermelden. Importeurs hebben een vergelijkbare verplichting (artikel 29, derde lid).

De verstrekking van persoonsgegevens aan anderen valt onder ‘verwerking van persoonsgegevens’. Onder ‘verwerking van persoonsgegevens’ wordt blijkens artikel 4 Avg onder meer verstaan: het verzamelen, vastleggen, ordenen, structureren, opslaan, bijwerken of wijzigen, opvragen, raadplegen, gebruiken, verstrekken door middel van doorzending, verspreiden of op andere wijze ter beschikking stellen en het wissen of vernietigen van persoonsgegevens.

De verwerking van persoonsgegevens is volgens de Algemene verordening gegevensbescherming alleen toegestaan als daarvoor een goede rechtvaardigingsgrond bestaat en een afweging van de belangen die in het geding zijn, heeft plaatsgevonden. In het bijzonder is het rechtstreeks werkende artikel 6 Avg hierbij van belang. Daarin is bepaald dat de verwerking van persoonsgegevens alleen rechtmatig is als aan een of meer van de in die bepaling opgenomen voorwaarden is voldaan.

In dit geval geschiedt de verwerking van persoonsgegevens ter uitvoering van een wettelijke verplichting tot verstrekking van gegevens (op grond van artikel 9 van deze uitvoeringsregeling). Een instantie die belast is met wettelijke taken met betrekking tot de uitvoering, het toezicht, de bestuursrechtelijke handhaving, het markttoezicht of de strafrechtelijke handhaving van regelgeving met betrekking tot producten, marktdeelnemers of conformiteitsbeoordelingsinstanties heeft aan die gegevens behoefte om haar wettelijke taken ter zake naar behoren te kunnen vervullen, te weten het toezicht op en de handhaving van de naleving van de EU-verordening ecodesign.

De relevante rechtvaardigingsgronden voor de gegevensverstrekking zijn vermeld in artikel 6, eerste lid, onderdelen c en e, Avg, luidende:
c. de verwerking is noodzakelijk om te voldoen aan een wettelijke verplichting die op de verwerkingsverantwoordelijke rust;
e. de verwerking is noodzakelijk voor de vervulling van een taak van algemeen belang of van een taak in het kader van de uitoefening van het openbaar gezag dat aan de verwerkingsverantwoordelijke is opgedragen.

In artikel 6, derde lid, onderdeel b, Avg is bepaald dat de rechtsgrond voor de in artikel 6, eerste lid, onderdelen c en e, Avg bedoelde verwerking moet worden vastgesteld bij nationaal recht van de lidstaat.
Met het oog daarop is artikel 9 in deze uitvoeringsregeling opgenomen, waarmee met name onderdeel c wordt ingevuld. Deze bepaling behelst een wettelijke verplichting om op verzoek gegevens te verstrekken. De uitvoering, het toezicht, de bestuursrechtelijke handhaving, het markttoezicht en de strafrechtelijke handhaving zijn in andere wettelijke bepalingen opgedragen. Het doel van de verwerking is te waarborgen dat producten, martkdeelnemers en conformiteitsbeoordelingsinstanties aan de EU-verordening ecodesign voldoen.

De instantie die de gegevens verstrekt, bijvoorbeeld de ILT, doet dat in mandaat namens de minister. De minister is in dit geval de verwerkingsverantwoordelijke, in de zin van de Algemene verordening gegevensbescherming. De ILT valt onder volledige verantwoordelijkheid van de minister als verwerkingsverantwoordelijke. De ILT is daarom geen verwerker maar treedt namens de minister op ter uitvoering van diens taak. Van een verwerker is in de Algemene verordening gegevensbescherming sprake als de feitelijke gegevensverwerking wordt uitgevoerd door een andere partij dan de verwerkingsverantwoordelijke, die daarbij als opdrachtgever optreedt.

Voordat persoonsgegevens worden verwerkt moet het betrokken bestuursorgaan nagaan of wordt voldaan aan de vereisten van de Algemene verordening gegevensbescherming. Er kan dus niet enkel worden verwezen naar de wettelijke taak die in artikel 9 van deze uitvoeringsregeling is opgelegd. De betrokken instanties kunnen afspraken maken op welke wijze zij elkaar gegevens verstrekken. Een voorbeeld daarvan is het “convenant inzake de samenwerking tussen het Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat en het Ministerie van Financiën bij de uitvoering van wettelijke taken op het beleidsterrein van Ministerie van Infrastructuur en Waterstaat door de Douane”. Ter uitwerking van de afspraak in dit convenant om tussen partijen gegevens uit te wisselen is het document 'Incidenteel Leveringsverzoek Gegevens en Spontane Gegevensverstrekking' vastgesteld. Dat document geeft de kaders waarbinnen het incidenteel en spontaan uitwisselen van gegevens tussen de verzoekende partij en de verstrekkende partij kan plaatsvinden, en bevat tevens specifieke informatie over verschillende relevante onderwerpen.

Artikel 9 van deze uitvoeringsregeling regelt zelf niet de verstrekking (verwerking) van persoonsgegevens, maar omschrijft alleen een wettelijke verplichting van bestuursorganen om op verzoek gegevens te verstrekken aan een ander bestuursorgaan dat die gegevens nodig heeft voor de uitoefening van zijn wettelijke taak. De verstrekking van informatie is zelf ook een wettelijke taak, die in artikel 9 is opgelegd. Omdat de bepaling niet betrekking heeft op de verwerking van gegevens is daarover geen advies gevraagd aan de Autoriteit persoonsgegevens. Artikel 36, vierde lid, Avg juncto artikel 57, eerste lid, onder c, Avg is niet van toepassing.

§ 4. Financiële consequenties en gevolgen voor regeldruk voor bedrijfsleven en burger

Deze uitvoeringsregeling beoogt de EU-verordening ecodesign te operationaliseren voor toepassing in Nederland.

Gevolgen voor het bedrijfsleven en consumenten

Volgens de effectrapportage van de Europese Commissie bij het voorstel voor de Kaderverordening Ecodesign voor Duurzame Producten, kunnen producenten te maken krijgen met kostenverhogingen. Hoe hoog de additionele kosten zijn, hangt af van de gestelde ecodesign-eisen. De kosten kunnen deels worden doorberekend aan consumenten. Consumenten profiteren echter van besparingen door de ecodesigneisen, bijvoorbeeld doordat producten langer meegaan. Deze baten wegen op tegen de verwachte kosten. De daadwerkelijke financiële consequenties voor bedrijven en consumenten zijn afhankelijk van de precieze invulling van de productspecifieke ecodesign maatregelen. De Europese Commissie brengt deze consequenties bij het ontwikkelen van de eisen in kaart. De Nederlandse overheid zal de financiële en administratieve lasten voor bedrijven goed in het oog houden en erop inzetten dat deze proportioneel blijven.
De voorgestelde bepalingen ter uitvoering van de EU-verordening ecodesign leiden voor burgers en bedrijven niet tot extra lasten, omdat de bepalingen alleen tot doel hebben om uitvoering te geven aan de Europeesrechtelijke verplichting om de EU-verordening ecodesign te operationaliseren voor daadwerkelijke toepassing in Nederland.

Gevolgen voor overheden

De EU-verordening ecodesign zal waarschijnlijk een toename betekenen van de benodigde personele inzet van de rijksoverheid op ecodesign, doordat de Europese Commissie de komende jaren voor steeds meer productgroepen ontwerpeisen zal stellen, zoals aangekondigd in het Ecodesign werkplan 2025-2030. De toename in capaciteit zal in de begroting van het verantwoordelijke beleidsdepartement, het ministerie van Infrastructuur en Waterstaat, worden vertaald.

Ook toezicht en handhaving zal moeten worden aangepast op die ontwikkeling. De verwachting is dan ook dat er meer handhavingscapaciteit nodig is om op de ecodesign-eisen toe te zien. De ILT wordt dan ook betrokken bij de uitwerking van de ecodesign-eisen. Bij de uitwerking van de ecodesign-eisen zal de Rijksoverheid oog hebben voor het effect, zowel budgettair als anderszins, op de toezichthouder.

Er zijn geen financiële consequenties voor medeoverheden.

Gevolgen voor de rechterlijke macht worden niet verwacht. De EU-verordening ecodesign geeft niet meer aanleiding voor gerechtelijke procedures dan de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten.

§ 5 Advies en consultatie

Overeenkomstig het kabinetsstandpunt over internetconsultatie[13] is internetconsultatie achterwege gebleven. Afzien van internetconsultaties kan slechts op een limitatief aantal gronden. De grond om voor deze regeling af te zien van internet-consultatie is dat consultatie niet in betekenende mate kan leiden tot aanpassing van het voorstel, omdat het hier gaat om het operationaliseren van een Europese verordening, waarbij er geen nationale beleidsruimte is.

De ATR (Adviescommissie toetsing regeldruk) is niet om advies gevraagd omdat het gaat om de strikte uitvoering van rechtstreeks werkende verordeningsbepalingen en de lasten uit die bepalingen voortvloeien en niet uit de nationale maatregelen, die de verordeningsbepalingen alleen uitvoeren maar geen nieuwe verplichtingen daaraan toevoegen of verplichtingen verzwaren.

De ILT heeft een uitvoeringstoets (HUF-toets) verricht. De opmerkingen hadden vooral betrekking op de vormgeving van de bestuursrechtelijke handhaving en het markttoezicht en hun onderlinge relatie. De resultaten van de HUF-toets zijn in goed overleg verwerkt en hebben geleid tot verbetering en verduidelijking van deze uitvoeringsregeling. Daarbij is gebleken dat de implementatie van EU-verordeningen complex is, wat heeft geleid tot het verder differentiëren van de artikelen 7 en 8 en het opnemen van artikel 9 en het uitbreiden van de toelichting met beschouwingen over het markttoezicht de rechtstreekse werking van tot bestuursorganen gerichte verordeningsbepalingen waarop die organen hun bevoegdheden kunnen baseren.

Volgens vast kabinetsbeleid is er in deze uitvoeringsregeling sprake van zuivere en lastenluwe uitvoering van EU-regelgeving. Dit wil zeggen dat er geen andere regels zijn opgenomen dan voor

[13] Zie: Kamerstukken II 2010/11, 29279, nr. 121, Kamerstukken II 2016/17, 33009, nr. 39 en Kamerstukken II l

de uitvoering van de verordening noodzakelijk is en dat, voor zover de verordening de lidstaten beleidsruimte biedt bij de uitvoering, gekozen is voor een uitvoering die de minste administratieve lasten oplegt voor de marktdeelnemers en andere betrokken partijen die door deze regelgeving geraakt. Hieruit vloeit voort dat notificatie van deze uitvoeringsregeling op grond van richtlijn 2006/123/EG[14] of richtlijn 2015/1535/EU[15] niet is vereist.

II Artikelsgewijze toelichting

Artikel 1

In dit artikel 1 zijn enkele begrippen en bijbehorende omschrijvingen opgenomen. Het betreft verkorte aanduidingen, alleen ten behoeve van de leesbaarheid van de bepalingen van deze uitvoeringsregeling.
Onder 'minister' wordt in navolging van artikel 1.1 Wm (begrip 'Onze Minister') verstaan de Minister van Infrastructuur en Waterstaat, omdat deze uitvoeringsregeling op die wet is gebaseerd. De onderwerpen die in de EU-verordening ecodesign en in dit besluit zijn geregeld, behoren inmiddels echter tot het takenpakket van de Minister van Klimaat en Groene Groei.[16] Waar in de regelgeving die voor deze onderwerpen relevant is, wordt verwezen naar de Minister van Infrastructuur en Waterstaat, zoals in artikel 1.1 Wm (begrip 'Onze Minister'), moet dus worden gelezen de Minister van Klimaat en Groene Groei.

Artikel 2

Deze uitvoeringsregeling is mede van toepassing op handelingen verricht binnen de exclusieve economische zone, omdat de EU-verordening ecodesign van toepassing is in het hele gebied waar de lidstaten rechtsmacht uitoefenen.
In artikel 9.1.1 Wm is bepaald dat hoofdstuk 9 en de daarop berustende bepalingen, zoals deze uitvoeringsregeling, mede van toepassing zijn op handelingen verricht binnen de exclusieve economische zone, voor zover dat bij algemene maatregel van bestuur (of, in geval van toepasselijkheid van artikel 21.6, vierde lid, Wm: bij ministeriële regeling) is bepaald.
Op grond van artikel 18.2b Wm is de minister aangewezen als bevoegd gezag.

Artikel 3

In dit artikel worden instanties aangewezen die belast zijn met taken ter uitvoering van de EU-verordening ecodesign (uitgezonderd toezicht en handhaving en markttoezicht).

In onderdeel a is de minister aangewezen als de bevoegde nationale autoriteit. Dit sluit aan bij de algemene keuze dat deze minister het bevoegd gezag is voor (regelgeving in het kader van) hoofdstuk 9 Wm. Voor onderwerpen die de circulaire economie raken, is de verantwoordelijkheid echter overgedragen aan de Minister van Klimaat en Groene Groei (zie de toelichting op artikel 1).
In onderdeel b is de minister aangewezen als aanmeldende autoriteit. Hij is ervoor verantwoordelijk dat de conformiteitsbeoordelingsinstantie die bij de Europese Commissie wordt aangemeld, voldoet aan alle vereisten van de EU-verordening ecodesign (met name die gesteld in artikel 55, tweede lid, Ev) en daaraan ook blijft voldoen (zie ook artikel 7, zevende lid).

Artikel 4

In dit artikel is bepaald in welke taal informatie, in welke vorm dan ook (kennisgevingen, documentatie, instructies en andere informatie), moet worden verstrekt. De EU-verordening ecodesign schrijft in verschillende bepalingen, die in dit artikel zijn opgesomd, voor dat de lidstaten dit in hun nationale regelgeving moeten aangeven.
Sommige informatiebepalingen hebben betrekking op informatie die aan consumenten wordt verstrekt. Het gaat om informatie als bedoeld in artikel 7, achtste lid, 27, zevende lid, 29, vierde

14 Richtlijn 2006/123/EG van het Europees Parlement en de Raad van 12 december 2006 betreffende diensten op de interne markt (PbEG 2006, L 376).
15 Richtlijn (EU) 2015/1535 van het Europees Parlement en de Raad van 9 september 2015 betreffende een informatieprocedure op het gebied van technische voorschriften en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij (codificatie) (PbEG 2015, L 241).
16 Besluit van 23 februari 2026, nr. 2026000406, houdende departementale herindelingen met betrekking tot digitale zaken en circulaire economie. Dit is geregeld in artikel 4: "Onze Minister van Klimaat en Groene Groei wordt belast met de behartiging van de aangelegenheden op het terrein van het beleid ten aanzien van circulaire economie voor zover deze (…) waren opgedragen aan Onze Minister van Infrastructuur en Waterstaat."

lid, 30, tweede lid, onder b, Ev. Omdat niet van eenieder kan worden gevergd dat hij andere talen dan het Nederlands voldoende machtig is om teksten in een andere taal goed te kunnen begrijpen en het van belang is dat eenieder de informatie die voor hem is bestemd, zoals instructies, precies kan begrijpen, moet die informatie in elk geval (ook) in de Nederlandse taal worden verstrekt. Daarnaast mag de informatie in elke andere taal worden verstrekt. In de praktijk wordt informatie die voor consumenten is bestemd, doorgaans ook nu al verstrekt in de taal van het land waar de consumenten zich bevinden.
Voor informatiebepalingen die betrekking hebben op informatie die aan overheidsinstanties wordt verstrekt, is bepaald dat de informatie naar keuze in de Nederlandse taal of in de Engelse taal moet worden verstrekt. Daarnaast mag de informatie ook weer in elke andere taal worden verstrekt. Veel documenten in het internationale handelsverkeer in het Engels zijn opgesteld. Het gaat om informatie als bedoeld in artikel 27, tiende lid, 28, tweede lid, onder c, 29, achtste lid, 43 en 44, tweede lid, Ev. Deze informatie hoeft dus niet altijd ook in het Nederlands te worden verstrekt.

Artikel 5

In het eerste lid wordt de Stichting Raad voor Accreditatie te Utrecht (hierna: Raad voor Accreditatie) belast met de beoordeling van conformiteitsbeoordelingsinstanties en de monitoring van de aangemelde instanties. De wettelijke grondslag hiervoor wordt geboden door artikel 11.2a Wm, in samenhang met artikel 21.6, vierde lid, Wm. De keuzemogelijkheid van accreditatie wordt de lidstaten geboden in artikel 49, tweede lid, Ev. Dit houdt in dat de minister als aanmeldende autoriteit de beoordeling of een conformiteitsbeoordelingsinstantie aan alle vereisten van de EU-verordening ecodesign voldoet, niet zelf verricht, maar door de Raad voor Accreditatie laat verrichten die hiervoor veel beter is uitgerust en hier veel meer ervaring mee heeft. Dit is het normale accreditatieproces van conformiteitsbeoordelingsinstanties, uitmondend in een accreditatie. De Raad voor Accreditatie controleert op de vereisten op grond van de accreditatienormen en controleert niet alle aspecten waar de conformiteitsbeoordelingsinstantie aan moet voldoen op grond van de EU-verordening ecodesign. De minister draagt de eindverantwoordelijkheid voor de aanmelding en zal daarop dus in aanvulling op de beoordeling ten behoeve van de accreditatie nog wel moeten toetsen.
De Raad voor Accreditatie is voorts belast met de monitoring van de aangemelde instanties. Dit zijn de normale contacten die in het kader van accreditatie plaatsvinden, waarbij de Raad voor Accreditatie controleert of een conformiteitsbeoordelingsinstantie aan de vereisten blijft voldoen en met de vereiste deskundigheid en integriteit conformiteitsbeoordeling verricht.
De Raad voor Accreditatie kan in geval van overtreding een accreditatiecertificaat zo nodig schorsen of zelfs intrekken. Dit neemt niet weg dat de verantwoordelijkheid om toezicht te houden en zo nodig bestuursrechtelijk handhavend op te treden (uitsluitend) berust bij de minister in zijn hoedanigheid van aanmeldende autoriteit. De Raad voor Accreditatie is dus niet met toezicht en handhaving belast en beschikt ook niet over de daarvoor benodigde bestuursrechtelijke bevoegdheden. De Raad voor Accreditatie kan evenmin straf, zoals een boete, opleggen.
Wanneer een conformiteitsbeoordelingsinstantie bij de minister aan aanvraag wil indienen om te worden aangewezen als aangemelde instantie, moet zij volgens het tweede lid eerst een accreditatie laten verrichten en volgens het derde lid bij de aanvraag een accreditatiecertificaat overleggen.

Artikel 6

Artikel 6 houdt verband met artikel 3, vijfde lid, Ev. Die bepaling is gericht tot de lidstaten en houdt in dat zij niet mogen verhinderen dat op beurzen, exposities en vergelijkbare evenementen (hierna: beurs) producten tentoon worden gesteld die niet voldoen aan op grond van artikel 4 Ev vastgestelde gedelegeerde handelingen. Voorwaarde voor het op een beurs mogen tentoonstellen van een dergelijk product is dat zichtbaar en duidelijk is aangegeven dat het tentoongestelde product niet voldoet aan de vereisten in die gedelegeerde handelingen en niet te koop is voordat het hiermee in overeenstemming is gebracht. Die voorwaarde is echter niet opgenomen in een bepaling die is gericht tot degene die het product op de beurs tentoonstelt. Zonder dergelijke bepaling kunnen onduidelijke situaties ontstaan voor bezoekers van de beurs, die in het product zijn geïnteresseerd en wellicht een order zouden willen plaatsen om het product aan te kopen, doordat zij niet in de gaten hebben dat het een product betreft dat niet aan de vereisten van de EU-verordening ecodesign voldoet en dat zij niet op de gemeenschappelijke markt mogen verhandelen of gebruiken. In de praktijk willen producenten dergelijke producten soms toch op beurzen in de EU tentoonstellen om te laten zien welke producten zij aan het ontwikkelen zijn of elders op de wereldmarkt aanbieden. Het is daarom nuttig om de EU-verordening ecodesign op dit punt aan te vullen met een bepaling die

voor de toezichthouder een duidelijke grondslag biedt om in te grijpen wanneer zich op een beurs een situatie voordoet waarin een product dat niet aan de eisen van de EU-verordening ecodesign voldoet wordt tentoongesteld zonder dat dit voor de bezoekers van de beurs duidelijk is gemaakt. Het niet voldoen heeft betrekking op alle eisen die in een gedelegeerde handeling op grond van artikel 4 Ev zijn gesteld, dus niet alleen op prestatievereisten die voor het product gelden, maar ook op de informatievereisten.

Artikel 7

Deze bepaling bevat een verbod om handelingen te verrichten of na te laten in strijd met voorschriften van de EU-verordening ecodesign of, in samenhang daarmee, een daarop gebaseerde uitvoeringsmaatregel.
Het verbod dient om ervoor te zorgen dat in de EU-verordening ecodesign opgenomen verplichtingen in Nederland zowel bestuursrechtelijk als strafrechtelijk) kunnen worden gehandhaafd.
De opdracht tot sanctionering van overtredingen van bepalingen van de EU-verordening ecodesign, is aan de lidstaten gegeven in artikel 74 Ev. Deze bepaling doet er niet aan af dat de verplichtingen en verboden als zodanig voor marktdeelnemers rechtstreeks uit de EU-regelgeving voortvloeien en is dus niet bedoeld als een herhaling daarvan. De verbodsbepaling dient als brug van de verordeningsbepalingen die in de artikelen 7 en 8 worden genoemd, naar de handhavingsbevoegdheden die bij overtreding van de verbodsbepaling kunnen worden ingezet. Daarnaast maakt deze bepaling inzichtelijk uit welke verordeningsbepalingen voor marktpartijen of conformiteitsbeoordelingsinstanties verplichtingen voortvloeien. De wenselijkheid daarvan houdt verband met het legaliteitsbeginsel. Voor zover de normen tot marktdeelnemers zijn gericht, is artikel 7 gebaseerd op art. 9.5.2, eerste lid, Wm (dit geldt voor het eerste tot en met derde lid). In de desbetreffende verordeningsbepaling is gespecificeerd tot welke marktdeelnemer(s) de norm zich richt. Voor zover de normen tot conformiteitsbeoordelingsinstanties zijn gericht, vormt artikel 11a.2, eerste lid, Wm hiervoor de basis (dit geldt voor het vijfde en zesde lid).
Een overzicht van deze bepalingen met korte aanduiding van de inhoud en toelichtende opmerkingen is opgenomen in bijlage II bij deze regeling.
De EU-verordening ecodesign bevat zelf zeer weinig voorschriften die, zonder de vaststelling van een gedelegeerde handeling op grond van artikel 4 Ev, verplichtingen voor marktdeelnemers meebrengen. Alleen uit de artikelen 24, eerste lid, Ev en 25, eerste lid, Ev, vloeien met betrekking tot onverkochte consumptiegoederen rechtstreeks werkende verplichtingen voort zonder dat eerst een gedelegeerde handeling moet worden vastgesteld. De werking van de voorschriften van de EU-verordening ecodesign is meestal voorwaardelijk geformuleerd, in de zin dat er voor een product(groep) eerst een of meer uitvoeringsverordeningen moeten zijn vastgesteld voordat de verboden en verplichtingen die de EU-verordening ecodesign zelf zijn opgenomen, daadwerkelijk betekenis krijgen. Dit geldt met name voor de vereisten inzake ecologisch ontwerp die zullen worden opgenomen in gedelegeerde handelingen op grond van artikel 4, eerste lid, Ev. Omgekeerd zijn de uitvoeringsverordeningen voor hun werking afhankelijk van de uitwerking in de voorschriften die in de EU-verordening ecodesign zijn opgenomen. De voorschriften van een uitvoeringshandeling zullen naar verwachting niet rechtstreeks verboden opleggen. De verplichting om handelingen te verrichten of na te laten zal dus in het algemeen voortvloeien uit een combinatie van voorschriften van de EU-verordening ecodesign en een daarop gebaseerde uitvoeringsverordening.

Over de achtereenvolgende leden van artikel 7 wordt het volgende opgemerkt.
Uit de verordeningsbepalingen die in de onderscheiden leden worden opgesomd, moet worden afgeleid wie de normadressaten van de desbetreffende bepaling zijn. Voor de overzichtelijkheid worden in de verschillende leden van artikel 7 de verordeningsbepalingen die voor normadressaten verplichtingen meebrengen, niet allemaal achter elkaar opgesomd in één bepaling, maar gegroepeerd per lid, al naar gelang de normadressaten tot wie zij zich richten.
Voorts is onderscheid gemaakt tussen bepalingen die rechtstreeks verplichtingen voor normadressaten meebrengen, en bepalingen op grond waarvan de bevoegde nationale instanties besluiten of maatregelen nemen, waaruit verplichtingen voor normadressaten voortvloeien. Dit leidt tot verschillende formuleringen van het verbod al naar gelang een bepaling rechtstreeks werkt dan wel met tussenkomst van een besluit of maatregel door de bevoegde nationale instantie.

Het eerste lid omvat een verbod op overtreding van verordeningsbepalingen die rechtstreeks werkende verplichtingen voor marktdeelnemers meebrengen. Hierbij kan worden aangetekend dat niet elke bepaling tot alle marktdeelnemers is gericht. Tot welke marktdeelnemer(s) een

verordeningsbepaling is gericht moet blijken uit de bepaling zelf. Voor meer informatie wordt verwezen naar de tabel in bijlage II bij deze toelichting.

In het tweede lid gaat het om verordeningsbepalingen die de grondslag voor een individueel besluit vormen. Een overtreding heeft dus betrekking op dat besluit en niet rechtstreeks op de verordeningsbepaling. Dit heeft geleid tot een iets andere formulering dan in het eerste lid.

Het derde lid omvat een verbod dat is gericht tot de gemachtigde vertegenwoordiger van een fabrikant. In artikel 28, tweede lid, Ev staat alleen met welke taken de gemachtigde is belast. Daaruit volgt niet duidelijk dat hij de plaats inneemt van de fabrikant en dat hij kan worden aangesproken op alle verplichtingen die met betrekking tot die taken gelden voor de fabrikant. Weliswaar moet een gemachtigde vertegenwoordiger volgens de definitie van het begrip 'marktdeelnemer' (in artikel 2, onder 46, Ev) als zodanig worden aangemerkt, zodat hij valt onder een bepaling die tot een marktdeelnemer is gericht, maar er zijn ook bepalingen die specifiek tot de fabrikant zijn gericht. De definitie van het begrip 'fabrikant' (in artikel 2, onder 42, Ev) omvat niet zijn gemachtigde vertegenwoordiger. In de verordening is geen bepaling opgenomen die dit uitdrukkelijk regelt. Dit volgt ook niet duidelijk uit artikel 28 Ev, waarin de verplichtingen van de gemachtigde vertegenwoordiger zijn geregeld. Daarin vloeit alleen voort welke taken hij in elk geval mag verrichten. Daarom is in het derde lid bepaald dat de tot de fabrikant gerichte verbodsbepalingen in het eerste en tweede lid ook gelden voor diens gemachtigde vertegenwoordiger. Hierbij kan worden aangetekend dat de fabrikant die een gemachtigde heeft aangewezen, veelal niet in Nederland gevestigd zal zijn en dat hij daarom niet juridisch aanspreekbaar is voor het Nederlandse bevoegd gezag dat buiten Nederland namelijk geen rechtsmacht heeft. De gemachtigde vertegenwoordiger moet kunnen worden aangesproken op de nakoming van alle voor de fabrikant geldende verplichtingen, voor zover de gemachtigde vertegenwoordiger op grond van zijn mandaat bevoegd is om namens de fabrikant op te treden. Hoewel artikel 28, eerste lid, Ev de mogelijkheid lijkt open te laten dat een fabrikant geen gemachtigde vertegenwoordiger aanwijst, blijkt uit artikel 5 Mtv dat dit wel verplicht is. Dat artikel regelt ook verder de taken en verplichtingen van de gemachtigde.
De fabrikant is niet verplicht om in elke lidstaat, zoals Nederland, afzonderlijk een gemachtigde vertegenwoordiger aan te wijzen, maar wijst een gemachtigde voor de hele EU aan (dit volgt uit de definitie in artikel 2, onder 43). Als de gemachtigde vertegenwoordiger in een andere lidstaat dan Nederland is gevestigd, valt hij niet onder de Nederlandse rechtsmacht. Dat geldt overigens ook voor de importeur (dit volgt uit de definitie in artikel 2, onder 44).

In het vierde lid omvat een verbod dat is gericht tot de aanbieders van digitale-productpaspoortdiensten. Het vijfde lid richt zich op aanbieders van een onlinemarktplaats.
Het zesde en zevende lid richten zich op conformiteitsbeoordelingsinstanties en aangemelde instanties. Het zevende lid is opgenomen omdat artikel 52 Ev vereisten omschrijft waaraan conformiteitsbeoordelingsinstanties moeten voldoen om in aanmerking te komen voor aanmelding bij de Europese Commissie door de aanmeldende autoriteit. Een aangemelde instantie die conformiteitsbeoordelingen mag verrichten moet uiteraard blijven voldoen aan die vereisten, maar de verordening voorziet daar niet uitdrukkelijk in.

Het achtste lid onderscheidt zich van voorgaande bepalingen omdat het daarin opgenomen verbod betrekking heeft op de onderhavige regeling zelf. Artikel 6 is namelijk een zelfstandige bron van verplichtingen die nog niet uit een andere in artikel 7 al genoemde bepaling voortvloeien.

Het negende lid is opgenomen in verband met artikel 74, tweede lid, Ev, waarin aspecten en factoren zijn aangegeven waarmee bij de sanctionering van overtredingen van verordeningsbepalingen rekening moet worden gehouden. Omdat die bepaling blijkens de formulering tot 'de lidstaten' is gericht en niet rechtstreeks tot een bevoegd gezag ('De lidstaten zorgen ervoor dat bij de op grond van dit artikel opgelegde sancties naar behoren rekening wordt gehouden met (…)' moet deze bepaling operationeel gemaakt door te regelen dat het bevoegd gezag sancties kan opleggen, mede omdat het van belang is voor overtreders dat artikel 74, tweede lid, Ev door het bevoegd gezag dat sancties kan opleggen, wordt toegepast.

Artikel 8

In paragraaf 3 van het algemeen deel van deze toelichting is aangegeven dat in verschillende bepalingen van de EU-verordening ecodesign en de EU-verordening markttoezicht de markttoezichtautoriteit wordt genoemd. Daarom is het nodig om in het nationale recht een bepaling op te nemen welke instantie als zodanig optreedt. In artikel 10 Mtv is de lidstaten daartoe

opdracht gegeven.

In artikel 8, eerste lid, is de minister voor de toepassing van de EU-verordening ecodesign en, in samenhang daarmee, de EU-verordening markttoezicht aangewezen als markttoezichtautoriteit. Daarnaast is in artikel 8, eerste lid, bepaald dat de markttoezichtautoriteit bevoegd is tot toepassing van de rechtstreeks werkende bepalingen van de EU-verordening ecodesign en, in samenhang daarmee, de EU-verordening markttoezicht toe te passen, die tot de markttoezichtautoriteit zijn gericht. Een nationale uitvoeringsinstanties kan zonder tussenkomst van het nationale recht rechtstreeks bevoegdheden aan een EU-verordening ontlenen. Wel moet in de nationale regelgeving worden voorzien in toezicht en bestuursrechtelijke en strafrechtelijke handhaving in geval van overtreding van een besluit of maatregel die met toepassing van de aan de verordening ontleende bevoegdheid is genomen.

In artikel 8, tweede lid, is bepaald dat de minister als bevoegd gezag voor de bestuursrechtelijke handhaving tevens belast is met het uitoefenen van bevoegdheden rechtstreeks op grond van verordeningsbepalingen waarin bevoegdheden aan de aangewezen markttoezichtautoriteit zijn toegekend, zoals in artikel 69 Ev en de artikelen 16 en 19 Mtv. Deze bepaling stelt buiten twijfel dat de markttoezichthouder zonder tussenkomst van het nationale recht bevoegd is om de vergaande maatregelen te treffen die in die artikelen zijn omschreven, zoals een bevel aan een marktdeelnemer om corrigerende maatregelen te nemen met betrekking tot non-conforme of risicovolle producten en deze eventueel zelfs van de markt te halen. In geval geen, niet tijdig of onvoldoende gevolg wordt gegeven aan een dergelijk bevel, kan de minister op grond van het nationale recht bestuursrechtelijk handhavend optreden. Het niet (voldoende) gevolg geven aan een bevel is een overtreding waarop in artikel 8, vijfde lid, van deze uitvoeringsregeling een verbod is gesteld teneinde handhaving mogelijk te maken.

Artikel 8, derde lid, is nodig omdat niet alle bepalingen van de EU-verordening ecodesign over maatregelen die moeten worden genomen in geval van non-conformiteit van producten rechtstreekse werking hebben en een grondslag bieden waaraan de markttoezichtautoriteit een bevoegdheid kan ontlenen dat zij die maatregelen mag nemen. Artikel 69, achtste lid, 70, tweede lid, en 71, eerste en tweede lid, Ev richten zich niet rechtstreeks tot de markttoezichtautoriteit maar tot de lidstaten. Er is daardoor nog een nationale regeling nodig op grond waarvan de markttoezichtautoriteit wordt belast met de taak en bevoegdheid om de nodige maatregelen te nemen. Het derde lid voorziet in een regeling die aansluit bij de regeling die in artikel 69 is getroffen voor het nemen van maatregelen met betrekking tot producten die een risico opleveren. Met het oog op de uniformiteit van procedures is in artikel 8, derde lid, bepaald dat de procedure van artikel 69, vierde lid, Ev, al dan niet in combinatie met de artikelen 16 en 19 Mtv wordt gevolgd. Zo is verzekerd dat in vergelijkbare situaties dezelfde passende maatregelen kunnen worden gelast of genomen.
In artikel 69, achtste lid, Ev is bepaald dat wanneer door een lidstaat op grond van artikel 69 Ev getroffen voorlopige maatregelen met betrekking tot een product dat risico's oplevert, na een EU-procedure gerechtvaardigd worden geacht, ook de (andere) lidstaten ervoor moeten zorgen dat ten aanzien van het product onverwijld passende beperkende maatregelen worden genomen, zoals het uit de handel nemen van het product.
In artikel 70, tweede lid, Ev is bepaald dat als een nationale maatregel na een EU-procedure gerechtvaardigd wordt geacht, alle (andere) lidstaten (dan de lidstaat die de nationale maatregel heeft genomen) de nodige maatregelen om het non-conforme product uit de handel te nemen.
In artikel 71, eerste en tweede lid, Ev is bepaald dat wanneer een lidstaat constateert dat sprake is van non-conformiteit, alle passende maatregelen moeten worden genomen om deze te beëindigen en zo nodig ervoor te zorgen dat het product (onder meer) uit de handel wordt genomen.

In artikel 8, vierde lid, is uitvoering gegeven aan artikel 35, tweede lid, Ev. Daarin is bepaald dat de lidstaten de markttoezichtautoriteit de bevoegdheid moeten verlenen om een onlinemarktplaatsaanbieder te bevelen op te treden tegen informatie over een non-conform product, onder meer door die informatie te verwijderen. Deze bevoegdheid is al verleend in artikel 18.21 Wm, ter uitvoering van artikel 14, vierde lid, onder k, Mtv. Zij is daarin echter beperkt tot informatie over producten die een ernstig risico vormen. In artikel 35, tweede lid, Ev wordt de reikwijdte verbreed tot informatie over een non-conform product. Dit is blijkens overweging 72 Ev een bewuste uitbreiding van het toepassingsgebied ten opzichte van de EU-verordening markttoezicht. De bevoegdheid tot het geven van een bevel als zodanig is al verleend, zodat dit niet meer hoeft te worden geregeld. De verbreding van de reikwijdte ervan hoeft in zoverre ook niet te worden geregeld omdat in artikel 35, tweede lid, Ev is bepaald dat informatie over non-conforme producten als 'illegale inhoud' (de omschrijving daarvan is opgenomen in artikel 3, onder

h, van de Digitaledienstenverordening) wordt aangemerkt. Dit is van belang voor de toepassing van de Digitaledienstenverordening. In artikel 35, tweede lid, Ev is bepaald dat de lidstaten moeten regelen dat de markttoezichtautoriteit met toepassing van artikel 9 van de Digitaledienstenverordening een bevel kan geven om op te treden tegen informatie op een onlineplatform over een non-conform product ook zonder dat sprake is van ernstige risico's, waartoe artikel 14, vierde lid, onder k, Mtv zich beperkt. Voorwaarde is wel dat de lidstaat aan de markttoezichtautoriteit de bevelsbevoegdheid heeft toegekend. Dat is gebeurd in artikel 18.21 Wm. Toch is het in de toepasselijke regelgeving als geheel nog niet helemaal duidelijk geregeld. Zo is artikel 9 van de Digitaledienstenverordening niet tot de markttoezichtautoriteit gericht, terwijl artikel 18.21 Wm ter uitvoering van de EU-verordening markttoezicht dient, maar niet uitdrukkelijk de markttoezichtautoriteit noemt. De bevelsbevoegdheid is in die bepaling toegekend aan de minister, uit hoofde van zijn taak zorg te dragen voor de bestuursrechtelijke handhaving. In die hoedanigheid treedt hij feitelijk ook als markttoezichtautoriteit op, omdat artikel 14 Mtv is geïmplementeerd met de bepalingen over bestuursrechtelijke handhaving. Voor alle zekerheid is in artikel 8, vierde lid, uitdrukkelijk bepaald dat de markttoezichtautoriteit de bevelsbevoegdheid kan toepassen in een geval als bedoeld in artikel 35, tweede lid, Ev. Dat is gedaan door te bepalen dat de marktautoriteit artikel 18.21 Wm op overeenkomstige wijze kan toepassen in een geval als bedoeld in artikel 35, tweede lid, Ev. Op deze wijze moet de markttoezichtautoriteit bij toepassing van de bevelsbevoegdheid die hij kan ontlenen aan artikel 35, tweede lid, Ev, de met waarborgen omklede procedure van artikel 18.21 Wm volgen. Omdat bij de implementatie van artikel 14 Mtv ervoor is gekozen om een dergelijke procedure voor te schrijven, ligt het voor de hand om te bepalen dat die procedure ook moet worden gevolgd wanneer de bevelsbevoegheid in artikel 35, vierde lid, Ev wordt uitgebreid.
Tot slot zijn in artikel 8, vijfde en zesde lid, verbodsbepalingen opgenomen in aanvulling op de verbodsbepalingen die al zijn opgenomen in artikel 7. Het verschil is dat het in artikel 7 om bepalingen van de EU-verordening ecodesign gaat, terwijl het in artikel 8 om bepalingen van de EU-verordening markttoezicht gaat. Vanwege de grotere samenhang met de andere bepalingen over het markttoezicht is ervoor gekozen het verbod in artikel 8 op te nemen in plaats van artikel 7.
Artikel 8, zevende lid, is opgenomen omdat in een geval waarin besluiten en maatregelen worden genomen met toepassing van artikel 8, derde of vijfde lid, met overeenkomstige toepassing van de in het derde lid genoemde verordeningsbepalingen, onderscheidenlijk artikel 18.21 Wm, niet rechtstreeks op grond van die bepalingen handhavend kan worden opgetreden. Besluiten en maatregelen zijn dan namelijk gebaseerd op het derde, onderscheidenlijk vijfde lid.

Artikel 9 (uitwisselen van gegevens tussen instanties)

Dit artikel formuleert een wettelijke verplichting voor instanties die zijn betrokken bij de uitvoering of handhaving (bestuursrechtelijke handhaving, met inbegrip van het markttoezicht, alsmede strafrechtelijke handhaving) van de EU-verordening ecodesign, om op verzoek gegevens die zij bij de uitoefening van hun taken hebben verkregen, te verstrekken aan een andere instantie die eveneens met dergelijke taken is belast die om de gegevensverstrekking verzoekt omdat zij de gegevens nodig heeft met het oog op de uitoefening van haar taken.
Het artikel is ruim geformuleerd. Het gaat weliswaar om gegevens die betrekking hebben op producten, marktdeelnemers of aangemelde instanties waarop de EU-verordening ecodesign van toepassing is, maar de gegevens hoeven niet alleen te zijn verkregen binnen het kader van de toepassing van die verordening. Het is voldoende dat op de producten, marktdeelnemers of aangemelde instanties (ook) de EU-verordening ecodesign van toepassing is. Het kan bijvoorbeeld gaan om gegevens die betrekking hebben op producten waarop ook andere regelgeving van toepassing is waar de fabrikant van het product zich aan moet houden, een fabrikant die ook producten vervaardigt waarop de EU-verordening ecodesign niet van toepassing is, of een aangemelde instantie die niet alleen opereren binnen het kader van de EU-verordening ecodesign maar ook in ander verband conformiteitsbeoordelingen uitvoert.
Daarnaast gaat het niet alleen om instanties die in het kader van de EU-verordening ecodesign met taken zijn belast. Zo kan de NVWA (die niet betrokken is bij de EU-verordening ecodesign) gegevens uitwisselen met de ILT (wel betrokken) over etiketten op een product of veiligheidsaspecten van een product dat onder de EU-verordening ecodesign valt, ook al heeft die verordening zelf geen betrekking op die aspecten van producten.
De uitwisseling van gegevens moet de betrokken instanties een breder zicht geven op wat er over de producten, marktdeelnemers of conformiteitsbeoordelingsinstanties bekend is, voor zover dat relevant is voor de uitoefening van hun taken.
Deze bepaling is opgesteld naar voorbeeld van artikel 1.33, eerste lid, van de Algemene Douanewet en artikel 18.25 van de Omgevingswet.

Handelingen met betrekking tot producten zijn vaak slechts een schakel in een keten van handelingen die in verschillende lidstaten of zelfs ook buiten de EU kunnen plaatsvinden en waarvoor verschillende instanties in binnen- en buitenland bevoegd kunnen zijn. Zo kan een product in Nederland worden ingevoerd, in welk geval de douane met taken is belast, maar ook in Nederland zelf worden vervaardigd of in Nederland worden verhandeld, in welk geval de ILT met taken is belast. Een instantie die in een van de schakels van de keten betrokken is, heeft niet altijd gegevens over andere schakels van de keten, waarover hij wel zou willen beschikken om zijn taken goed te kunnen verrichten. Als de instantie weet dat die gegevens bij een andere instantie berusten, kan zij erom verzoeken dat zij aan haar worden verstrekt. In dat geval is de instantie aan wie het verzoek is gericht, verplicht de gegevens te verstrekken.
De verstrekking van gegevens aan instanties in andere lidstaten hoeft niet te worden geregeld. Hierin voorziet artikel 34 Mtv.

In het tweede lid is, enigszins ten overvloede ter wille van de duidelijkheid, uitdrukkelijk aangegeven dat het ook om persoonsgegevens kan gaan. Als er persoonsgegevens worden verstrekt, dan moet de betrokken instantie wel voldoen aan de Algemene verordening gegevensbescherming. In overweging 47 Mtv is wat betreft artikel 34 Mtv een voorbehoud aangegeven wat betreft de toepasselijkheid van de Algemene verordening gegevensbescherming die bij toepassing van die bepaling ook moet worden nageleefd.

Bij toepassing van de Algemene verordening gegevensbescherming kan een instantie zich met het oog op de verwerking van gegevens volgens artikel 6, tweede lid, Avg beroepen op haar wettelijke taak op grond van artikel 9 aan een andere instantie de gegevens te verstrekken waarom die instantie vraagt ten behoeve van de uitoefening van haar wettelijke taak. Dit kan als rechtvaardigingsgrond dienen om aan een andere instantie persoonsgegevens te mogen verstrekken.

Wat betreft het verstrekken van persoonsgegevens draagt de verwerker van de gegevens, d.w.z. de instantie die de gegevens verstrekt, de verantwoordelijkheid dat aan de vereisten van de algemene verordening persoonsgegevens en de Nederlandse regelgeving ter zake wordt voldaan. De verantwoordelijke instantie is in zoverre verwerkingsverantwoordelijke als bedoeld in artikel 4, zevende lid, Avg.

Zeker als instanties onderling geregeld gegevens aan elkaar verstrekken ligt het voor de hand dat zij daarover afspraken maken. In het vierde lid is dit voor alle duidelijkheid geregeld.

Artikel 10

In deze bepaling is de inwerkingtreding van deze regeling aangegeven. Deze vindt plaats de tweede dag na de dagtekening van de Staatscourant waarin zij wordt geplaatst.

Artikel 11

Deze uitvoeringsregeling heeft als citeertitel ‘Uitvoeringsregeling EU-verordening ecologisch ontwerp duurzame producten.

DE MINISTER VAN KLIMAAT EN GROENE GROEI,

S. van Veldhoven-van der Meer

BIJLAGE I bij de Uitvoeringsregeling EU-verordening ecodesign

Inhoudelijke bespreking van de EU-verordening ecodesign

§ 1 Algemeen

Volgens artikel 1, eerste lid, Ev wordt een kader vastgesteld om de milieuduurzaamheid van producten te verbeteren en het vrije verkeer van producten binnen de interne markt te waarborgen.

Volgens artikel 1, tweede lid, Ev is de EU-verordening ecodesign van toepassing op alle fysieke goederen die in de handel worden gebracht of in gebruik worden genomen, met inbegrip van onderdelen en tussenproducten. Sommige productgroepen zijn van de reikwijdte van de EU-verordening ecodesign uitgezonderd, zoals levensmiddelen, diervoeders, geneesmiddelen, diergeneesmiddelen, planten en dieren, producten van planten en dieren en voertuigen (wanneer het gaat om Europees gereguleerde productaspecten).

Naast de EU-verordening ecodesign blijft er productspecifieke regelgeving bestaan. Deze is gericht op afgebakende productgroepen en omvat ook andere aspecten dan duurzaamheid, zoals veiligheid (batterijen, speelgoed, reinigingsmiddelen en verpakkingen) of functionaliteit (bouwproducten)[17], dan wel andere fasen van de levenscyclus van een product dan de ontwerpfase, bijvoorbeeld ook het afvalbeheer (batterijen).

De EU-verordening ecodesign heeft alleen betrekking op het ecologisch ontwerp (*ecodesign*) van producten. Zij omvat alle hieronder weergegeven duurzaamheidsaspecten van producten in de hele productketen.

De EU-verordening ecodesign is voor de onderwerpen waarop de verordening betrekking heeft, bedoeld als een uitputtende regeling, ten minste, als het een specifieke doelgroep betreft waarvoor een gedelegeerde handeling is vastgesteld. Dit blijkt uit artikel 3 Ev. In artikel 3, eerste lid, Ev is bepaald dat producten uitsluitend in de handel mogen worden gebracht of in gebruik genomen als ze voldoen aan de vereisten inzake ecologisch ontwerp die zijn opgenomen in de gedelegeerde handelingen die de Europese Commissie op grond van artikel 4, eerste lid, Ev voor de desbetreffende producten heeft vastgesteld. In artikel 3, tweede lid, Ev is bepaald dat de lidstaten het in de handel brengen of in gebruik nemen van producten die voldoen aan de prestatievereisten en informatievereisten die in de gedelegeerde handelingen zijn vastgesteld, niet verbieden, beperken of belemmeren vanwege de niet-naleving van nationale prestatievereisten en informatievereisten, voor zover het aspecten van die producten betreft die door die prestatievereisten en informatievereisten worden bestreken. Dit geldt volgens het derde lid ook als in de gedelegeerde handeling van het stellen uitdrukkelijk van het vaststellen van prestatievereisten en informatievereisten is afgezien.

De doelstellingen van de EU-verordening ecodesign worden geoperationaliseerd door middel van het vaststellen van vereisten inzake ecologisch ontwerp. In artikel 4, eerste lid, Ev wordt aan de Europese Commissie de bevoegdheid verleend om de vereisten inzake ecologisch ontwerp uit te werken in gedelegeerde handelingen. Dit is daarom de belangrijkste bepaling van de EU-verordening ecodesign. Zoals in het voorgaande al werd aangegeven, krijgt de verordening (uitgezonderd enkele hierna te bespreken bepalingen van hoofdstuk VI Ev) voor de betrokken marktdeelnemers pas daadwerkelijke betekenis nadat voor een productgroep een gedelegeerde handeling is vastgesteld. Een gedelegeerde handeling wordt eveneens bij verordening vastgesteld en heeft voor marktdeelnemers dus rechtstreekse werking.
De producten waarop een gedelegeerde handeling krachtens artikel 4, eerste lid, Ev van toepassing is, moeten aan de daarin gestelde vereisten inzake ecologisch ontwerp voldoen om in de handel te mogen worden gebracht of in gebruik te mogen worden genomen. De vereisten inzake ecologisch ontwerp kunnen volgens artikel 5, derde lid, Ev zowel prestatievereisten omvatten (uitgewerkt in artikel 6 Ev) als informatievereisten (uitgewerkt in artikel 7 Ev; de informatievereisten omvatten volgens artikel 8, eerste lid, Ev ook een productpaspoort). De vereisten inzake ecologisch ontwerp worden voor specifieke productgroepen niet in de EU-verordening ecodesign zelf uitgewerkt.

[17] Zij vallen onder de EU-Verordening bouwproducten.

De vereisten die in de gedelegeerde handelingen voor specifieke productgroepen worden vastgesteld, kunnen volgens artikel 5, eerste lid, Ev betrekking hebben op alle stadia van de levenscyclus van de producten en betrekking hebben op de volgende productaspecten:
a) duurzaamheid;
b) betrouwbaarheid;
c) herbruikbaarheid;
d) upgradebaarheid;
e) repareerbaarheid;
f) de onderhouds- en opknapmogelijkheid;
g) de aanwezigheid van zorgwekkende stoffen;
h) energieverbruik en energie-efficiëntie;
i) watergebruik en waterefficiëntie;
j) hulpbronnenverbruik en hulpbronnenefficiëntie;
k) gerecyclede inhoud;
l) de herproductiemogelijkheid;
m) de recycleerbaarheid;
n) de mogelijkheid voor de nuttige terugwinning van materialen;
o) milieueffecten, waaronder koolstofvoetafdruk en milieuvoetafdrukken;
p) verwachte afvalproductie.

Artikel 18 Ev bevat bepalingen over prioritering en planning van vast te stellen vereisten inzake ecologisch ontwerp, te vertalen in werkplannen van de Europese Commissie. Deze moet een lijst van te reguleren productgroepen omvatten, gebaseerd op hun bijdrage aan de verwezenlijking van de Europese klimaat-, milieu- en energiedoelstellingen.
De Europese Commissie heeft inmiddels ter uitvoering van artikel 18, derde lid, Ev haar eerste werkplan bekendgemaakt dat betrekking heeft op de periode 2025-2030.[18] Geprioriteerde productgroepen zijn ijzer en staal, aluminium, textiel, in het bijzonder kleding; meubels, van matrassen, banden, energiegerelateerde producten en ICT-producten en andere elektronica.
Deze lijst omvat vereisten inzake ecolgisch ontwerp aan groepen van specifieke eindproducten en intermediaire producten en zgn. horizontale vereisten inzake ecologisch ontwerp voor repareerbaarheid (inclusief repareerbaarheidsindex) en recyclebaarheid (inclusief een minimaal aandeel recyclaat) en van verschillende overeenkomstige productgroepen. Horizontale vereisten vormen een nieuw instrument in de EU-verordening ecodesign.

De Europese Commissie moet volgens artikel 19 Ev bij het vormgeven van productverordeningen zorgdragen voor een evenwichtige deelname van vertegenwoordigers van de lidstaten en betrokken partijen, zoals het bedrijfsleven, met inbegrip van kleine en middelgrote ondernemingen, de ambachtelijke industrie, handelaars, kleinhandelaars, importeurs, milieuorganisaties en consumentenorganisaties.
Zij worden betrokken bij de voorbereiding van vereisten inzake ecologisch ontwerp, de beoordeling van de doeltreffendheid van de markttoezichtmechanismen en de evaluatie van zelfreguleringsmaatregelen. Hiertoe richt de Europese Commissie een deskundigengroep op, waarin die partijen bijeenkomen, het "forum inzake ecologisch ontwerp", ofwel "Ecodesign Forum".

De EU-verordening ecodesign omvat in hoofdstuk VI Ev bepalingen over de vernietiging van onverkochte consumptiegoederen. Hoofdstuk VI Ev bevat enkele bepalingen die voor marktdeelnemers rechtstreekse werking hebben (zie paragraaf 2). Het gaat om de artikelen 24, eerste lid, Ev en 25, eerste lid, Ev. Naar verwachting zullen nog uitvoeringsverordeningen worden vastgesteld om deze bepalingen in de praktijk te operationaliseren.
In artikel 24, eerste lid, Ev is een verplichting opgenomen om jaarlijks informatie bekend te maken over onverkochte consumptiegoederen waarvan zij zich ontdoen, onder meer op hun website. Deze informatie moet ook melding maken van genomen maatregelen en voorgenomen maatregelen om de vernietiging van onverkochte consumptiegoederen te voorkomen. De eerste bekendmaking heeft betrekking op onverkochte consumptiegoederen waarvan men zich heeft ontdaan tijdens het eerste volledige boekjaar waarin de verordening van kracht is en wordt dus in het najaar van 2025 van kracht.
Artikel 25, eerste lid, Ev bevat een verbod op vernietiging van onverkochte consumptiegoederen opgenomen voor productgroepen en -categorieën die in bijlage VII Ev zijn aangewezen. Op dit moment zijn daarin 'kleding en kledingtoebehoren' en 'schoeisel' aangewezen. Deze bepaling

[18] Europese Commissie, Ecodesign for Sustainable Products and Energy Labelling Working Plan 2025-2030, mededeling van 16 april 2025, COM(2025) 187 final.

wordt van kracht met ingang van 19 juli 2026 (artikel 25, eerste lid, Ev). In artikel 25, derde lid, wordt de Europese Commissie de bevoegdheid verleend om bijlage VII Ev bij gedelegeerde handeling te wijzigen en daarin nieuwe groepen consumptiegoederen op te nemen. De Europese Commissie heeft in haar eerste werkplan aangegeven dat zij geen voornemens heeft om in de periode 2025-2030 van deze mogelijkheid gebruik te maken.

De EU-verordening ecodesign omvat voor marktdeelnemers voor het overige alleen verplichtingen die pas van kracht worden nadat de Europese Commissie voor de desbetreffende productgroep een gedelegeerde handeling op grond van artikel 4, eerste lid, Ev heeft vastgesteld. Deze verplichtingen zijn opgenomen in hoofdstuk VII Ev.
Zo moet een fabrikant bij het in de handel brengen of in gebruik nemen van een product onder meer waarborgen dat het product is ontworpen en gefabriceerd overeenkomstig de prestatievereisten van artikel 6 Ev, vergezeld gaat van de informatievereisten van artikel 7 Ev en dat er een productpaspoort beschikbaar is overeenkomstig artikel 8 Ev, zoals deze vereisten zijn uitgewerkt in de toepasselijke gedelegeerde handeling.

Een fabrikant (of een door hem aangestelde gemachtigde) moet producten onderwerpen aan een conformiteitsbeoordeling en de vereiste technische documentatie opstellen (artikel 27, tweede lid, Ev). In de conformiteitsbeoordeling wordt onderzocht of de producten voldoen aan de vereisten volgens de gedelegeerde handeling. Bij een positief resultaat van de beoordeling moet een fabrikant een EU-conformiteitsverklaring opstellen en op elk exemplaar van het product een CE-markering aanbrengen op de wijze die in artikel 46 Ev is aangegeven. Als daartoe aanleiding bestaat, moeten corrigerende maatregelen worden genomen om ervoor te zorgen dat een product dat in de handel is gebracht of in gebruik is genomen aan de vereisten van de gedelegeerde handelingen voldoet of, als dat niet mogelijk is, uit de handel worden genomen of teruggeroepen. De fabrikant moet de nationale markttoezichtautoriteit ervan op de hoogte stellen als zoiets voorvalt.
De fabrikant moet voorts de technische documentatie over zijn product alsmede de EU-conformiteitsverklaring bewaren gedurende tien jaar nadat het product in de handel is gebracht of in gebruik is genomen. Ook moet hij beschikken over procedures om de conformiteit van hun serieproductie met de toepasselijke vereisten te blijven waarborgen en ervoor zorgen dat de producten kunnen worden geïdentificeerd. Een fabrikant moet ook de informatie vermelden waarmee hij zelf kan worden geïdentificeerd en daarbij aangeven hoe contact met hem kan worden opgenomen.
De fabrikant moet erop toezien dat zijn product vergezeld gaat van duidelijke, begrijpelijke en leesbare instructies voor het gebruik en andere handelingen, die moeten voldoen aan de informatievereisten. Op verzoek moet de fabrikant de bevoegde nationale autoriteit de benodigde informatie en documenten verstrekken om de conformiteit van zijn product aan te tonen en medewerking verlenen om eventuele niet-naleving van de vereisten van een gedelegeerde handeling te verhelpen.
Vergelijkbare verplichtingen gelden voor een importeur die een product uit een derde land in de EU in de handel brengt.
Voor distributeurs en handelaars gelden hiervan afgeleide verplichtingen.
Voor marktdeelnemers die producten online of anderszins op afstand op de markt aanbieden, gelden de prestatie- en informatieverplichtingen eveneens.

De EU-verordening ecodesign bevat de nodige bepalingen over de wijze waarop de conformiteit van producten met de toepasselijke vereisten inzake ecologisch ontwerp moet worden beoordeeld. In een gedelegeerde handeling wordt voorgeschreven welke methode van conformiteitsbeoordeling moet worden toegepast (dit volgt uit artikel 4, vijfde lid, Ev). Er zijn verschillende methodes (modules) denkbaar, die zijn beschreven in bijlage II bij het Besluit Nr. 768/2008/EG van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende een gemeenschappelijk kader voor het verhandelen van producten en tot intrekking van Besluit 93/465/EEG van de Raad (hierna: Besluit nr. 768/2008/EG).
Meestal wordt echter gekozen voor interne productiecontrole, module A van bijlage II bij Besluit nr. 768/2008/EG. Voor toepassing in het kader van de EU-verordening ecodesign is een specifieke variant van de procedure uitgeschreven in bijlage IV Ev. De controle resulteert in een zelfdeclaratie, d.w.z. een verklaring van de fabrikant dat hij op de voorgeschreven wijze heeft gecontroleerd dat zijn product aan de vereisten voldoet
Sommige conformiteitsbeoordelingsmodules van Besluit nr. 768/2008/EG vereisen de tussenkomst van conformiteitsbeoordelingsinstanties. Hiervoor zal in het kader van de EU-verordening ecodesign naar verwachting in de gedelegeerde handelingen ook wel eens worden gekozen, maar veel minder vaak dan voor de module van zelfdeclaratie.

Een conformiteitsbeoordelingsinstantie moet door de lidstaat worden aangewezen en de Europese Commissie en de andere lidstaten moeten daarvan op de hoogte worden gebracht (artikel 48 Ev). Dit wordt 'aanmelden' genoemd. Daarvan afgeleid zijn de begrippen 'aanmeldende autoriteit' (die deze taak namens de lidstaat uitvoert; artikel 49 Ev), en 'aangemelde instantie' (de conformiteitsbeoordelingsinstantie die conformiteitsbeoordelingen mag verrichten).
Alleen een aangemelde instantie mag conformiteitsbeoordelingen uitvoeren (artikel 56, vijfde en vierde lid, Ev). Een conformiteitsbeoordelingsinstantie moet, om te kunnen worden aangemeld, aan bepaalde vereisten voldoen (artikel 52 Ev).

Voor sommige in artikel 79 Ev aangegeven producten blijven de daarin aangegeven bepalingen van de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten tot het daarin aangegeven tijdstip nog van kracht. Deze bepaling heeft tot doel dat uitvoeringsverordeningen waarvoor de voorbereidingswerkzaamheden onder de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten zijn begonnen, volgens de destijds geldende vereisten voor dergelijke verordeningen kunnen worden vastgesteld en gelden als uitvoeringsverordening op grond van de EU-verordening ecodesign. De bedoeling is te voorkomen dat verrichte werkzaamheden niet behoeven te worden overgedaan waardoor bij de vaststelling van de uitvoeringsverordeningen onnodig vertraging ontstaat. Daarnaast kun nen ook technische wijzigingen van uitvoeringsverordeningen die op grond van de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten zijn vastgesteld, nog volgens de destijds geldende bepalingen van de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten worden vastgesteld.
Er zijn ook nog uitvoeringsmaatregelen die op grond van artikel 15 van de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten zijn vastgesteld voordat deze richtlijn door de EU-verordening ecodesign werd vervangen. Ook op die uitvoeringsmaatregelen moet, om vergelijkbare redenen als in het voorgaande aangegeven, het oude recht van toepassing blijven.
Voor een uitgebreidere toelichting wordt verwezen naar de artikelsgewijze toelichting op artikel IV.

§ 2 Conformiteitsbeoordelingsinstanties

In deze paragraaf wordt wat uitgebreider ingegaan op de rol van de uitvoeringsinstanties in de EU-verordening ecodesign. Hierin worden ten opzichte van eerdere regelgeving verbeteringen doorgevoerd, overigens niet voor het eerst (zie bijv. ook de batterijenverordening19 en de richtlijn pyrotechnische artikelen20), om de naleving op een hoger plan te brengen. De conformiteitsbeoordelingsinstanties spelen hierin een centrale rol. De Europese wetgever heeft ook de eisen aan deze instanties gaandeweg aangescherpt, om hun deskundigheid en onafhankelijkheid te garanderen.21 Dit heeft ook gevolgen voor de uitvoering van de EU-verordening ecodesign in Nederland, in vergelijking met de implementatie van de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten.

Een product mag pas in de EU op de markt worden gebracht nadat een conformiteitsbeoordeling (certificatie) van het productmodel heeft plaatsgevonden. Daarin wordt een aantal representatieve exemplaren van het productmodel onderzocht om na te gaan of zij voldoen aan de prestatievereisten die voor de desbetreffende productgroep in een gedelegeerde handeling zijn vastgesteld, en of garanties bestaan dat ook nog te produceren productexemplaren aan de prestatievereisten zullen voldoen.

Het onderzoek moet worden uitgevoerd door een deskundige en onafhankelijke conformiteitsbeoordelingsinstantie. Conformiteitsbeoordelingsinstanties zijn private ondernemingen die het onderzoek uitvoeren in opdracht van de fabrikant of importeur van het productmodel.

De conformiteitsbeoordeling is een cruciaal onderdeel van het stelsel, omdat producten van een gecertificeerd productmodel toegang krijgen tot de hele EU-markt en lidstaten aan producten van een gecertificeerd productmodel geen extra nationale eisen mogen stellen.

---

[19] Verordening (EU) 2023/1542 van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 2023 inzake batterijen en afgedankte batterijen, tot wijziging van Richtlijn 2008/98/EG en Verordening (EU) 2019/1020 en tot intrekking van Richtlijn 2006/66/EG (PbEU 2023, L 191).
[20] Richtlijn 2013/29/EU van het Europees Parlement en de Raad van 12 juni 2013 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen van de lidstaten inzake het op de markt aanbieden van pyrotechnische artikelen (herschikking) (PbEG 2013, L 178).
[21] Overwegingen 35 en 36 batterijenverordening (noot 17).

De 'aanmeldende autoriteit' van de lidstaat is belast met de aanwijzing ('aanmelding' bij de Europese Commissie) van conformiteitsbeoordelingsinstanties en het toezicht of een aangewezen conformiteitsbeoordelingsinstantie (aangemelde instantie) naar behoren presteert.

De aanmeldende autoriteit hoeft geen 'overheidsinstantie' te zijn (artikel 49, derde lid, Ev), maar mag geen commerciële werkzaamheden verrichten (artikel 50, vierde lid, Ev). De lidstaat blijft er echter wel altijd voor 'aansprakelijk' dat de aanmeldende autoriteit overeenkomstig de EU-verordening ecodesign opereert (artikel 49, vierde lid, Ev).

Om de goede werking van de gemeenschappelijke markt beter te waarborgen is de wetgever ook vereisten gaan stellen aan de aanmeldende autoriteit (artikel 50 Ev). In de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten werden dergelijke vereisten nog niet gesteld.

De procedure voor de aanwijzing van conformiteitsbeoordelingsinstanties is beschreven in hoofdstuk IX Ev ('aanmelding van conformiteitsbeoordelingsinstanties'). Zij omvat de volgende stappen.
1. De aanmeldende autoriteit onderzoekt op aanvraag (artikel 55, Ev) of een conformiteitsbeoordelingsbeoordelingsinstantie voldoet aan de vereisten van artikel 50 (taakomschrijving in artikel 49, eerste lid, Ev). Het onderzoek kan door een accreditatie-instantie worden voorbereid (artikel 49, tweede lid, Ev). Deze opereert overeenkomstig de accreditatieverordening[22], internationaal vastgestelde eisen[23] en de gedelegeerde handeling die is vastgesteld voor de productgroep waarvoor de conformiteitsbeoordelingsinstantie conformiteitsbeoordelingen wil uitvoeren. Het voornemen bestaat om de voorbereiding (beoordeling) ten behoeve van de aanmelding van een conformiteitsbeoordelingsinstantie door de Raad voor Accreditatie te verrichten.
2. Bij een positieve uitslag van het onderzoek door de Raad voor Accreditatie wijst de aanmeldende instantie de conformiteitsbeoordelingsbeoordelingsinstantie aan en meldt zij haar aan bij de Europese Commissie (artikel 48).
3. De Europese Commissie onderzoekt de aanmelding. Bij een positieve uitslag plaatst zij de aangemelde instantie met identificatienummer op de Europese lijst van aangemelde instanties. De Europese Commissie onderzoekt met name of de aangemelde instantie haar werkzaamheden feitelijk in de EU uitoefent.
4. Alleen op de Europese lijst vermelde conformiteitsbeoordelingsinstanties (aangemelde instanties) mogen binnen de EU-conformiteitsbeoordelingen uitvoeren (artikel 56, vierde lid, Ev), uitsluitend voor de productgroepen waarvoor zij door de lidstaten zijn aangemeld.

Als een aangemelde instantie zich bij het verrichten van haar werkzaamheden niet aan de voor haar geldende vereisten houdt, kan de Europese Commissie de betrokken lidstaat verzoeken om de nodige corrigerende maatregelen te nemen en zo nodig de aanmelding in te trekken (artikel 59, vierde lid, Ev) en de lidstaat verzoeken om intrekking van de aanmelding. De aanmeldende autoriteit kan een aanmelding ook op eigen initiatief beperken, schorsen of intrekken, waarvan zij de Europese Commissie op de hoogte moet stellen (artikel 58, Ev). Als de lidstaat de aanmelding schorst of intrekt werkt de Europese Commissie de Europese lijst dienovereenkomstig bij.

Een aangemelde instantie is verplicht tot schorsing of intrekking van certificaten of goedkeuringsbesluiten als de productconformiteit niet is gewaarborgd (artikel 60, vijfde lid, Ev).

§ 3 Toezicht en handhaving

Uitgangspunt is dat productconformiteit de verantwoordelijkheid is van de marktdeelnemers, met name de fabrikant. Daaruit vloeit voort dat een marktdeelnemer bij het vermoeden van een non-conformiteit het eerste aanspreekpunt is om informatie te verschaffen en zo nodig corrigerende maatregelen te nemen (artikel 27, achtste lid, artikel 28, tweede lid, 29, tweede en zesde lid, artikel 30, derde en vierde lid, Ev).

De lidstaten krijgen in EU-verordeningen de opdracht om in hun nationale regelgeving te voorzien in toezicht en bestuursrechtelijke en strafrechtelijke handhaving zodat doeltreffend kan worden opgetreden tegen overtredingen van een verordening.

---

[22] Verordening (EG) nr. 765/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 tot vaststelling van de vereisten inzake accreditatie en tot intrekking van Verordening (EEG) nr. 339/93 (PbEG 2008, L 218).
[23] Opgenomen in: NEN-EN-ISO/IEC 17065:2012, die zijn vastgesteld door de International Organization for Standardization en de International Electrotechnical Commission.

Het markttoezicht is geregeld in de EU-verordening markttoezicht. De EU-verordening markttoezicht geeft het algemene kader voor markttoezicht en handhaving, maar in de EU-harmonisatiewetgeving kunnen specifieke bepalingen over markttoezicht en handhaving worden gesteld. Bij onverenigbaarheid gaat de specifieke bepalingen voor op de algemene. Dit is geregeld in artikel 2, eerste lid, Mtv. De EU-verordening markttoezicht is van toepassing op producten waarvoor de in bijlage I Mtv vermelde EU-harmonisatiewetgeving geldt. De EU-verordening markttoezicht is ook van toepassing op producten die onder de EU-verordening ecodesign vallen. Onder punt 32 van bijlage I wordt verwezen naar de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten. Die verwijzing moet blijkens artikel 79, derde lid, Ev inmiddels als een verwijzing naar de EU-verordening ecodesign worden gelezen. Dit is een wetstechnische bepaling die is opgenomen om te voorkomen dat alle verwijzingen in de EU-regelgeving met specifieke bepalingen moesten worden aangepast en die niet als overgangsrecht is bedoeld. Overgangsrecht is opgenomen in artikel 79, eerste lid, Ev.

De EU-verordening markttoezicht omvat in artikel 14, vierde lid, Mtv een opdracht aan de lidstaten om in hun nationale regelgeving te voorzien in een minimumpakket aan toezichts- en handhavingsbevoegdheden waarover de lidstaten moeten beschikken. Artikel 14, eerste lid, Mtv spreekt van de ‘markttoezicht-, onderzoeks- en handhavingsbevoegdheden die nodig zijn om de EU-verordening markttoezicht en de harmonisatiewetgeving van de Unie toe te passen’. Deze bepaling heeft blijkens de formulering van de bepaling geen rechtstreekse werking, maar moet eerst een vertaalslag krijgen in de nationale regelgeving. Zij heeft daarom eerder het karakter van een richtlijnbepaling.

Voorts bevat de EU-verordening markttoezicht ook rechtstreeks werkende bepalingen die tot de markttoezichtautoriteit zijn gericht. In aanvulling daarop bevat de EU-verordening ecodesign ook nog enkele specifieke bepalingen, die tot de markttoezichtautoriteit zijn gericht. Op grond van deze bepalingen beschikken de markttoezichtautoriteiten over bevoegdheden die zonder verdere tussenkomst van de nationale regelgeving kunnen worden uitgeoefend. Dit houdt echter niet altijd automatisch in dat de markttoezichtautoriteiten toezichthoudend en handhavend kunnen optreden in verband met mogelijke overtredingen van deze bepalingen. Dat moet in het nationale recht soms nog aanvullend worden geregeld.

In de EU-verordening ecodesign zijn aanvullende bepalingen opgenomen die betrekking hebben op de markttoezichtautoriteit. Het hangt van de formulering van de bepaling af, in hoeverre aanvullend nationaal recht nodig is om de bepaling te operationaliseren of handhaven. Zo ontvangt de markttoezichtautoriteit volgens artikel 61, vierde lid, informatie ten behoeve van het markttoezicht. Het markttoezicht moet vervolgens worden uitgevoerd met toepassing van de toepasselijke wettelijke grondslagen voor bestuursrechtelijke handhaving.
Taken en bevoegdheden volgen voor de markttoezichtautoriteit bijvoorbeeld uit de artikelen 4, zesde lid, 27, negende lid, 28, tweede lid, 29, zevende en achtste lid, 30, vijfde lid, 35, eerste en tweede lid, 36, tweede lid, 61, derde lid, 67, 69 en 79, vierde lid, Ev, in het bijzonder het aan markttoezicht gewijde hoofdstuk XI (artikelen 66-68) Ev. De taken en bevoegdheden zijn verschillend van karakter.

Op grond van artikel 10 Mtv moeten de lidstaten markttoezichtautoriteiten aanwijzen die voor aangegeven productgroepen zijn belast met het markttoezicht in de zin van de EU-verordening markttoezicht. Dit is in Nederland nodig naast de aanwijzing van het bevoegd gezag voor de bestuursrechtelijke handhaving met het oog op de toepassing van de rechtstreeks werkende tot de markttoezichtautoriteit gerichte verordeningsbepalingen.

BIJLAGE II bij de Uitvoeringsregeling EU-verordening ecodesign

Overzicht van bestuursrechtelijk en strafrechtelijk handhaafbare bepalingen van de EU-verordening ecodesign

In deze bijlage is een tabel opgenomen waarin is aangegeven welke bepalingen van de EU-verordening ecodesign bestuursrechtelijk en strafrechtelijk handhaafbaar zijn. De tabel is opgenomen omdat, anders dan op het eerste gezicht kan worden verwacht, niet alle tot marktdeelnemers gerichte normen zijn opgenomen in hoofdstuk VII Ev 'Verplichtingen van marktdeelnemers'. In dat hoofdstuk zijn de verplichtingen per onderscheiden marktdeelnemer opgesomd. Deze opsomming is echter niet volledig. Ook in andere bepalingen zijn tot marktdeelnemers gerichte normen gesteld. Bepalingen die bestuursrechtelijk en strafrechtelijk kunnen worden gehandhaafd, zijn genoemd in artikel 7 van deze uitvoeringsregeling.

In de tabel zijn alle verordeningsbepalingen opgenomen die op het eerste gezicht mogelijk verplichtingen voor marktdeelnemers kunnen bevatten (kolom 1 en 2). Van die bepalingen is aangegeven tot welke normadressaat ze zijn gericht (kolom 3). In kolom 4 is aangegeven of overtreding van de bepaling met toepassing bestuursrechtelijk en strafrechtelijk kan worden gehandhaafd. In kolom 5 is zo nodig een toelichting opgenomen.

Artikel	**Omschrijving inhoud**	**Normadressaat**	**Bestuursrechtelijke en strafrechtelijke handhaafbaar**	**Toelichting**
Art. 3, lid 1	In de handel brengen of in gebruik nemen van producten is alleen toegestaan als de producten voldoen aan vereisten inzake ecologisch ontwerp krachtens art. 4.	geen	nee	Deze bepaling is, lijkt door haar formulering op een norm, maar er is niet specifiek aangegeven tot welke normadressaat deze norm is gericht. Overlappende normen waarin de normadressaten wel specifiek zijn aangegeven, zijn opgenomen in hoofdstuk VII. Deze normen zijn anders dan art. 3 lid 1 niet voor alle normadressaten dezelfde. De normen in hoofdstuk VII overlappen art. 3, lid 1. Er is daarom geconcludeerd dat art. 3, lid 1, niet als een tot marktdeelnemers gerichte norm is bedoeld.
Art. 6 lid 1	Producten moeten voldoen aan prestatievereisten krachtens art. 4.	Europese Commissie	nee	Zie de toelichting bij art. 3, lid 1. Blijkens art. 4, lid 1, waarin o.a. wordt verwezen naar art. 6, is art. 6, lid 1, gericht tot de Europese Commissie wanneer zij op grond van art. 4, lid 1, gedelegeerde handelingen vaststelt. .
Art. 7, lid 1	Producten moeten voldoen aan informatievereisten krachtens art. 4.	Europese Commissie	nee	Zie de toelichting bij art. 3, lid 1. Blijkens art. 4, lid 1, waarin o.a. wordt verwezen naar art. 7, is art. 7, lid 1, gericht tot de Europese Commissie wanneer zij op grond van art. 4, lid 1, gedelegeerde handelingen vaststelt.
Art. 7, lid 8	Informatie moet in begrijpelijke taal worden verstrekt.	marktdeelnemer	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Zie toelichting bij art. 3, lid 1. In andere bepalingen die tot uitdrukkelijk aangegeven specifieke marktdeelnemers zijn gericht (art. 27, lid 7 29, lid 4, 30, lid 2, onder b) komt dezelfde norm ook voor. Die bepalingen omvatten echter niet de hele inhoud van art. 7, lid 8. .
Art. 9	Algemene vereisten voor het digitale productpaspoort	Europese Commissie	nee	Zie toelichting bij art. 3, lid 1. In andere bepalingen die tot uitdrukkelijk aangegeven specifieke marktdeelnemers zijn gericht (art. 27, lid 1,

				onder c, 29, lid 2, onder c,) komt dezelfde norm ook voor. Daarom is geconcludeerd dat die bepalingen een handhaafbare norm bevatten en art. 9, niet.
Art. 10, lid 1	Algemene vereisten voor het ditigaal productpaspoort	Europese Commissie	Nee	Zie toelichting bij art. 9. In art. 27, lid 1, onder c, 29, lid 2, onder c zijn voor marktdeelnemers ook verplichtingen m.b.t. het productpaspoort opgenomen. Daarin wordt verwezen naar art. 9. In art. 9 is o.a. bepaald dat het productpaspoort moet voldoen aan art. 10 en 11. Art. 10 lid 1 stelt wel eisen aan het productpaspoort in een formulering die lijkt op een norm maar er is geen normadressaat genoemd, anders dan in art. 10, lid 3 en lid 4. Er is daarom geconcludeerd dat art. 10, lid 1, niet als een tot marktdeelnemers gerichte norm is bedoeld.
Art. 10, lid 3	Verstrekken van digitale informatie over het ditigaal productpaspoort aan handelaren en onlinemarktplaatsen	marktdeelnemer die het product in de handel brengt	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Anders dan lid 1 zijn lid 3 en lid 4 als een norm geformuleerd die tot een daarin aangegeven normadressaat is gericht.
Art. 10, lid 4	Verstrekken van een reservekopie van het productpaspoort	marktdeelnemer die het product in de handel brengt	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Zie toelichting bij art. 10, lid 3. Deze verplichting wordt niet gedekt door art. 27, lid 1, onder c, waarin naar art. 10, lid 4, wordt verwezen. Er is sprake van een zelfstandige verplichting die niet rechtstreeks betrekking heeft op het productpaspoort zelf.
Art. 11	Vereisten voor het technische ontwerp en de werking van het productpaspoort	aanbieders van digitale-productpaspoortdiensten	ja, genoemd in art. 7, lid 4 (alleen tweede alinea)	Zie toelichting bij art. 10, lid 3. De tweede alinea is als norm geformuleerd die tot een daarin aangegeven normadressaat is gericht.
Art. 12 lid 1 en bijlage III	Vereisten m.b.t. unieke identificatiecodes voor marktdeelnemers	marktdeelnemer die het digitale productpaspoort aanmaakt	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Deze bepaling is als een norm geformuleerd die blijkens de formulering van lid 2 en lid 3 die met de bepaling samenhangen, tot de in die bepalingen aangegeven normadressaat is gericht (bijlage III echter niet).
Art. 12, lid 2	Verplichtingen bij ontbreken van unieke identificatiecode voor marktdeelnemers	marktdeelnemer die het digitale productpaspoort aanmaakt	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Deze bepaling is als een norm geformuleerd die tot een daarin aangegeven normadressaat is gericht.
Art. 12, lid 3	Verplichtingen bij ontbreken van unieke identificatiecode voor faciliteiten	marktdeelnemer die het digitale productpaspoort aanmaakt	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Deze bepaling is als een norm geformuleerd die tot een daarin aangegeven normadressaat is gericht.
Art. 13, lid 4	Uploaden van informatie in het register van digitale productpaspoorten	marktdeelnemer die het digitale productpaspoort aanmaakt	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Deze bepaling is als een norm geformuleerd die tot een daarin aangegeven normadressaat is gericht. Alle producten moeten in het register komen dus ook producten die in Nederland in de handel worden gebracht.
Art. 15, lid 1	Verstrekking van unieke identificatiecode waaronder een product is geregistreerd (zie art. 13), aan de douaneautoriteiten.	marktdeelnemer (importeur)	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Deze bepaling is als een norm geformuleerd die tot een daarin aangegeven normadressaat is gericht.

Art. 16, lid 2	Etiket moet duidelijk en gemakkelijk te begrijpen zijn	marktdeelnemer	Ja, genoemd in art. 7, lid 1	Deze bepaling is als een norm geformuleerd. Uit de context is geconcludeerd dat de marktdeelnemer als normadressaat moet worden aangemerkt. Art. 32 bevat voor marktdeelnemers eveneens verplichtingen m.b.t. etiketten maar deze dekken niet de verplichting van art. 16, lid 2
Art. 17	Verbod m.b.t. nagebootste etiketten	marktdeelnemer	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Deze bepaling is als een norm geformuleerd. Uit de context is geconcludeerd dat de marktdeelnemer als normadressaat moet worden aangemerkt. Art. 32 bevat voor marktdeelnemers eveneens verplichtingen m.b.t. etiketten maar deze dekken niet de verplichting van art. 16, lid 2. Vanwege de bedoeling de goede werking van de regels te ondermijnen, is dit een kernbepaling. Etiketten kunnen verhullen dat producten niet aan de vereisten voldoen en dat kan onwenselijke milieugevolgen hebben.
Art. 21	Vaststellen van een zelfreguleringsmaatregel	n.v.t.	Niet strafrechtelijk handhaafbaar	Dit is een initiatief op grond van vrijwilligheid. Er zijn verschillende verplichtingen voor marktdeelnemers, maar deze hoeven niet bestuursrechtelijk of strafrechtelijk te worden gehandhaafd omdat alleen sprake is van voorwaarden om met zelfreguleringsmaatregelen te mogen werken.
Art. 23	Verplichting om maatregelen te nemen die redelijkerwijs verwacht kunnen worden om te voorkomen dat onverkochte consumptiegoederen moeten worden vernietigd.	marktdeelnemer	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Deze bepaling is als een norm geformuleerd die tot een daarin aangegeven normadressaat is gericht. Rechtstreeks geldende verplichting, zonder tussenkomst van een gedelegeerde handeling krachtens art. 4. Het betreft een algemene zorgplicht die niet alleen geldt voor consumptiegoederen die zijn aangewezen in bijlage VII. Vanwege de direct optredende onwenselijke milieugevolgen van vernietiging van consumptiegoederen is dit een kernbepaling.
Art. 24, lid 1	Verplichting tot bekendmaking van informatie over onverkochte consumptiegoederen waarvan men zich ontdoet	marktdeelnemer	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Deze bepaling is als een norm geformuleerd die tot een daarin aangegeven normadressaat is gericht. Rechtstreeks geldende verplichting, zonder tussenkomst van een gedelegeerde handeling krachtens art. 4.
Art. 24, lid 2	Verplichting om op verzoek van de Europese Commissie of de bevoegde autoriteit informatie en documentatie te verstrekken die nodig is om de levering en ontvangst van onverkochte producten waarvan men zich heeft ontdaan aan te tonen	marktdeelnemer	ja, genoemd in art. 7, lid 2	Deze bepaling is als een norm geformuleerd die tot een daarin aangegeven normadressaat is gericht. Rechtstreeks geldende verplichting, zonder tussenkomst van een gedelegeerde handeling krachtens art. 4.

Art. 25, lid 1	Verbod tot vernietiging van onverkochte consumptiegoederen die zijn aangewezen in bijlage VII	marktdeelnemer	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Deze bepaling is als een norm geformuleerd die tot een daarin aangegeven normadressaat is gericht. Rechtstreeks geldende (vanaf 19 juli 2026) verplichting, zonder tussenkomst van een gedelegeerde handeling krachtens art. 4. Vanwege de direct optredende onwenselijke milieugevolgen van vernietiging van consumptiegoederen is dit een kernbepaling.
Art. 25, lid 2	Verbod tot vernietiging van onverkochte consumptiegoederen die zijn aangewezen in bijlage VII (omzeilen van het verbod van lid 1)	marktdeelnemer	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Deze bepaling is als een norm geformuleerd die tot een daarin aangegeven normadressaat is gericht. Rechtstreeks geldende verplichting, zonder tussenkomst van een gedelegeerde handeling krachtens art. 4. Zij geldt voor marktdeelnemers die uitdrukkelijk zijn uitgezonderd van art. 25, lid 1. Vanwege de direct optredende onwenselijke milieugevolgen van vernietiging van consumptiegoederen is dit een kernbepaling.
Art. 27, lid 1	Product moet voldoen aan prestatievereisten (6) en informatievereisten (7) in gedelegeerde handeling krachtens art. 4 en er moet een productpaspoort (art. 8, 9 en 10) beschikbaar zijn	fabrikant van een productgroep waarvoor een gedelegeerde handeling krachtens art. 4 geldt	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Deze bepaling is als een norm geformuleerd die tot een daarin aangegeven normadressaat is gericht. Dit is een kernbepaling met alle verplichtingen voor fabrikanten. Zij zijn meest bepalend voor het voldoen van producten aan alle eisen, vanwege de direct optredende onwenselijke milieugevolgen van producten die niet aan de prestatievereisten voldoen. Hetzelfde geldt voor lid 8. Ook lid 4 valt in deze categorie, omdat dit een basisverplichting is om ervoor te zorgen dat producten aan de vereisten voldoen.
Art. 27, lid 2	Uitvoeren van een conformiteitsbeoordeling, (laten) opstellen van technische documentatie, aanbrengen van EU-conformiteitsverklaring		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 27, lid 3	Bewaren van technische documentatie en EU-conformiteitsverklaring		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 27, lid 4	Beschikken over procedures om de conformiteit van in serieproductie vervaardigde producten met de toepasselijke vereisten te waarborgen		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 27, lid 5	Aanbrengen van identificatiemiddel op producten		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 27, lid 6	Vermelden van contactgegevens op elk product		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 27, lid 7	Verplichtingen m.b.t. digitale gebruiksinstructies m.b.t. het product		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 27, lid 8	Treffen van corrigerende maatregelen als producten niet overeenstemmen met vereisten volgens gedelegeerde handeling krachtens art. 4		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 27, lid 9	Bieden van contactmogelijkheden en bijhouden van een klachtenregister		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 27, lid 10	Verstrekken van informatie over productconformiteit aan bevoegde nationale autoriteit; samenwerkingsverplichting		ja, genoemd in art. 7, lid 2	
Art. 28	Gemachtigde van de fabrikant	fabrikant van een productgroep	ja, zie art. 7, lid 3	De gemachtigde vertegenwoordigt de fabrikant

		waarvoor een gedelegeerde handeling krachtens art. 4 geldt		en moet zelfstandig aanspreekbaar zijn op het nakomen van de voor hem geldende verplichtingen die verband houdt met de taken die hij namens de fabrikant uitvoert. De fabrikant die een gemachtigde heeft aangewezen, is vaak in een land buiten Nederland gevestigd en is daardoor zelf niet (juridisch) aanspreekbaar.
Art. 29, lid 1	Product moet voldoen aan vereisten inzake ecologisch ontwerp krachtens art. 4. Deze omvatten prestatievereisten (art. 6)	importeur van een product waarvoor een gedelegeerde handeling krachtens art. 4 geldt	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Dit is de kernbepaling met verplichtingen voor importeurs
Art. 29, lid 2	Controle of fabrikant heeft voldaan aan onder meer de verplichtingen inzake conformiteitsbeoordeling en technische documentatie, producten vergezeld gaan van de vereiste informatie en documenten alsmede een digitaal productpaspoort, zijn voorzien van een CE-markering		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 29, lid 3	Vermelden van contactgegevens op elk product		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 29, lid 4	Verstrekken van gebruiksinstructies aan consumenten bij elk product		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 29, lid 5	Vereisten inzake opslag en vervoer		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 29, lid 6	Treffen van corrigerende maatregelen bij non-conformiteit van een product		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 29, lid 7	Bewaren van technische documentatie en EU-conformiteitsverklaring (10 jaar)		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 29, lid 8	Verstrekken van informatie over productconformiteit aan bevoegde nationale autoriteit; samenwerkingsverplichting		ja, genoemd in art. 7, lid 2	
Art. 30, lid 1	Zorgplicht met betrekking tot voldoen aan ecologische vereisten voor product krachtens art. 4	distributeur van een product waarvoor een gedelegeerde handeling krachtens art. 4 geldt	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Dit is de kernbepaling met verplichtingen voor distributeurs
Art. 30, lid 2	Controle of product is voorzien van een CE-markering en etiket, vergezeld gaat van een productpaspoort, de vereiste documenten en gebruiksinstructies en een identificatiemiddel en contactgegevens van de fabrikant of importeur vermeldt		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 30, lid 3	Maatregelen in geval van non-conformiteit van een product en vereisten inzake opslag en vervoer		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 30, lid 4	Treffen van corrigerende maatregelen bij non-conformiteit		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 30, lid 5	Verstrekken van informatie over productconformiteit aan bevoegde nationale autoriteit; samenwerkingsverplichting		ja, genoemd in art. 7, lid 2	

Art. 31, lid 1	Consumenten toegang bieden tot alle vereiste informatie	handelaar van een product waarvoor een gedelegeerde handeling krachtens art. 4 geldt	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Dit is de kernbepaling met verplichtingen voor handelaren.
Art. 31, lid 2	Consumenten toegang bieden tot digitaal productpaspoort		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 31, lid 3	Etiketten tonen, in reclames naar vereiste informatie verwijzen, geen misleidende etiketten verstrekken		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 32, lid 1	Product moet vergezeld gaan van vereiste etiket	marktdeelnemer die een product waarvoor een gedelegeerde handeling krachtens art. 4 geldt, in de handel brengt of in gebruik neemt	ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 32, lid 2	Verwijzen naar informatie op het etiket; geen misleidende etiketten verstrekken	marktdeelnemer die een product waarvoor een gedelegeerde handeling krachtens art. 4 geldt, op de markt aanbiedt of in gebruik neemt	ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 33	Verplichtingen m.b.t. de opslag, verpakking, adressering of verzending van een product	fulfilment dienstverlener	ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 34	Gevallen waarin importeurs en distributeurs van een product moeten voldoen aan de verplichtingen van de fabrikant	importeur of distributeur van een product waarvoor een gedelegeerde handeling krachtens art. 4 geldt	Niet zelfstandig strafrechtelijk handhaafbaar	De importeur of distributeur wordt als fabrikant aangemerkt als hij product onder eigen naam in de handel brengt of wijzigt. Deze bepaling kan een rol spelen in verbinding met bepalingen die tot fabrikanten zijn gericht. Deze bepaling bevat niet een zelfstandige norm.
Art. 35, lid 1	Verplichting tot samenwerking met de markttoezichtautoriteit	aanbieder van onlinemarktplaats	ja, genoemd in art. 7, lid 5	
Art. 35, lid 3	Vaststellen van een contactpunt voor markttoezichtautoriteit i.v.m. de naleving van de verordening		ja, genoemd in art. 7, lid 5	
Art. 36, lid 1	Informatieverplichtingen bij verkoop op afstand	marktdeelnemer die een product waarvoor een gedelegeerde handeling krachtens art. 4 geldt, op de markt aanbiedt	ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 36, lid 2	Informatieverplichtingen t.b.v. de markttoezichtautoriteit		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 38	Informatieverplichting op verzoek van fabrikant, aangemelde instantie en bevoegde nationale autoriteit	actor in de toeleveringsketen	ja, genoemd in art. 7, lid 1 en lid 2	Het is niet geheel duidelijk wat onder 'actor in de toeleveringsketen' wordt verstaan
Art. 40, lid 1	Verbod op ondermijnen van productconformiteit	marktdeelnemer die een product waarvoor een gedelegeerde handeling krachtens art. 4 geldt, in de handel brengt of in gebruik neemt	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Hierin gaat het om bewuste pogingen betreft om de goede werking van de vereisten inzake ecologisch ontwerp te bemoeilijken. Dat vergroot het risico dat producten ongewenste milieugevolgen hebben, die door de manipulatie niet aan het licht komen.
Art. 40, lid 2	Verbod van 'manipulatie'		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 40, lid 3	Verbod van instructies m.b.t. testen die tot manipulatie leiden		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 40, lid 4	Verbod van 'manipulatie' m.b.t. ontwerp		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 40, lid 5	Verbod van 'manipulatie' m.b.t. update van software		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 44, eerste, tweede, derde en vierde lid	Verplichtingen m.b.t. opstellen van conformiteitsverklaring	fabrikant van een product waarvoor een gedelegeerde handeling krachtens art. 4	ja, genoemd in art. 7, lid 1	De verplichting van fabrikanten en importeurs om hieraan te voldoen volgen uit art. 27, lid 2, en 29, lid 2, die in combinatie met art. 44 van toepassing zijn.
Art. 45	Verplichtingen m.b.t. de CE-markering		ja, genoemd in art. 7, lid 1	
Art. 46, eerste,	Verplichtingen m.b.t. de CE-markering		ja, genoemd in art. 7, lid 1	

tweede en derde lid				
Art. 52, lid 1	Verplichting om te voldoen aan de vereisten van lid 2 tot en met 12	aangemelde instantie (conformiteitsbeoordelingsinstantie) die product beoordeelt	Nee	De vereisten van art. 52 zijn blijkens art. 52, lid 1, gekoppeld aan de aanmelding door de aanmeldende autoriteit. Als niet aan deze vereisten worden voldaan, dan kan de conformiteitsbeoordelingsinstantie niet worden aangewezen als aangemelde instantie.
Art. 52, lid 2	Vereiste van rechtspersoonlijkheid	aangemelde instantie (conformiteitsbeoordelingsinstantie) die product beoordeelt	Ja, genoemd in art. 7, lid 6 en lid 7	Een aangemelde instantie moet ook na aanmelding aan de vereisten van art. 52 blijven voldoen. Niet al deze vereisten komen terug in art. 60 verplichtingen van aangemelde instanties). De bepalingen moeten daarom los van de aanmeldingsprocedure kunnen worden gehandhaafd. Beperking, schorsing of intrekking van een aanmelding op grond van art. 58 is niet altijd de meest passende sanctie. Omdat niet duidelijk is in hoeverre deze vereisten ook gelden voor aangemelde instanties is dat uitdrukkelijk bepaald in art. 7, lid 4.
Art. 52, lid 3	Onafhankelijkheid van aangemelde instantie; geen economische banden tussen aangemelde instantie en partijen die bij productbeoordeling belang hebben			
Art. 52, lid 4	Onafhankelijkheid van aangemelde instantie; geen personele banden tussen aangemelde instantie en partijen die bij productbeoordeling belang hebben			
Art. 52, lid 5	Beroepsintegriteit en vakbekwaamheid m.b.t. uitvoeren van conformiteitsbeoordeling			
Art. 52, lid 6	De instantie moet In staat zijn om alle conformiteitsbeoordelingsactiviteiten goed uit te voeren			
Art. 52, lid 7	Eisen m.b.t. personeel dat beoordelingsbesluiten neemt			
Art. 52, lid 8	Eisen m.b.t. personeel dat activiteiten m.b.t. conformiteitsbeoordelingen verricht			
Art. 52, lid 9	Waarborgen voor onpartijdigheid van conformiteitsbeoordelingsinstantie			
Art. 52, lid 10	Verplichting om een aansprakelijkheidsverzekering af te sluiten			
Art. 52, lid 11	Beroepsgeheim van personeel			
Art. 52, lid 12	Opleiding van personeel			
Art. 54, lid 1	Eisen m.b.t. uitbesteding van werk aan onderaannemer of dochterondernemingen	aangemelde instantie	ja, genoemd in art. 7, lid 6	
Art. 54, lid 2	Verantwoordelijkheid voor door onderaannemer of dochterondernemingen verrichte werkzaamheden			
Art. 54, lid 3	Instemming van klant m.b.t. uitbesteding van werk aan onderaannemer of dochterondernemingen			
Art. 54, lid 4	Ter beschikking houden van informatie over uitbesteding van werk aan onderaannemer of dochterondernemingen	Aangemelde instantie		
Art. 55	Indiening verzoek om aanmelding bij de aanmeldende autoriteit	Ccnformiteitsbeoordelingsinstantie		Geen handhaving nodig, als verzoek niet op juiste wijze wordt gedaan kan geen aanmelding van conformiteitsbeoordelingsinstantie als aangemelde instantie volgen

Art. 56, lid 5	Activiteiten m.b.t conformiteitsbeoordeling mogen alleen worden verricht met status van aangemelde instantie	conformiteitsbeoorde-lingsinstantie	ja, genoemd in art. 7, lid 6	
Art. 56, lid 6	Activiteiten m.b.t conformiteitsbeoordeling mogen alleen worden verricht met status van aangemelde instantie	aangemelde instantie	ja, genoemd in art. 7, lid 6	
Art. 60, lid 1	Uitvoeren van conformiteitsbeoordeling volgens de conformiteitsbeoordelingspro cedures van gedelegeerde handeling krachtens artikel 4	aangemelde instantie	ja, genoemd in art. 7, lid 6	Dit is een kernbepaling. Als de conformiteitsbeoordeling niet goed wordt uitgevoerd, zegt de conformiteitsverklaring niets over de kwaliteit van het product, dat met de verklaring toegang krijgt tot de hele gemeenschappelijke markt, terwijl het wellicht niet aan de vereisten inzake ecologisch ontwerp voldoet.
Art. 60, lid 2	Wijze van uitvoeren van conformiteitsbeoordeling		ja, genoemd in art. 7, lid 6	
Art. 60, lid 3	Verplichting opleggen dat zo nodig corrigerende maatregelen worden genomen om productconformiteit te verzekeren voordat productcertificaat kan worden afgegeven. Zo niet, dan mag geen certificaat worden afgegeven.		ja, genoemd in art. 7, lid 6	Zie toelichting bij art. 60, lid 1.
Art. 60, lid 4	Verplichting opleggen dat zo nodig corrigerende maatregelen worden genomen om productconformiteit te verzekeren als een product niet aan de vereisten voldoet.		ja, genoemd in art. 7, lid 6	Zie toelichting bij art. 60, lid 1. Dit is een essentiële verplichting voor de goede werking van het conformititeitsbeoordelingssyteem dat moet waarborgen dat producten aan de vereisten inzake ecologisch ontwerp (blijven) voldoen.
Art. 60, lid 5	Zo nodig certificaat voor een product intrekken als een product niet aan de vereisten blijft voldoen		ja, genoemd in art. 7, lid 6	Zie toelichting bij art. 60, lid 1 en lid 4.
Art. 61, lid 1	Informatieverplichtingen	aangemelde instantie	ja, genoemd in art. 7, lid 6	
Art. 61, lid 2			ja, genoemd in art. 7, lid 6	
Art. 61, lid 3			ja, genoemd in art. 7, lid 6	
Art. 61, lid 4			ja, genoemd in art. 7, lid 6	
Bijlage IV	Interne productiecontrole	aangemelde instantie	ja, genoemd in art. 7, lid 6	In een gedelegeerde handeling op grond van art. 4 moet volgens art. 4, lid 5, worden aangegeven of bijlage IV van toepassing is. Met het oog daarop is zij genoemd in art. 7, lid 1. De bepalingen zijn als een norm geformuleerd die tot een daarin aangegeven normadressaat is gericht.
Bijlage V	Inhoud EU-conformiteitsverklaring (als bedoeld in artikel 44)	Fabrikant van een product dat onder een gedelegeerde handeling valt.	ja, genoemd in art. 7, lid 1	Dit is een specificatie van de inhoud van een EU-conformiteitsverklaring. Bijlage IV speelt bij de handhaving een rol in verbinding met art. 44, lid 1.Met het oog daarop is zij genoemd in art. 7, lid 1

BIJLAGE III bij de Uitvoeringsregeling EU-verordening ecodesign

Transponeringstabel

In deze tabel is een overzicht gegeven van alle relevante bepalingen van de EU-verordening ecodesign waarin mogelijk verplichtingen voor de lidstaten zijn opgenomen, die uitvoering in nationale regelgeving behoeven. Alle bepalingen van de EU-verordening ecodesign die niet in de tabel zijn genoemd, zijn niet tot de lidstaten gericht en daarom niet relevant voor deze tabel. Geen enkele bepaling bevat beleidsruimte voor de lidstaten.
Een overzicht van de strafrechtelijk handhaafbare verboden en verplichtingen van de EU-verordening ecodesign die tot marktdeelnemers of conformiteitsbeoordelingsinstanties zijn gericht, is, met het oog op de uitvoering van artikel 74, eerste lid, Ev opgenomen in bijlage II bij deze uitvoeringsregeling. Voor de wijze van uitvoering van die bepaling wordt naar bijlage II verwezen.

Onder 'EU vereisten inzake ecologisch ontwerp' worden verstaan de vereisten met betrekking tot producten die zijn vastgesteld op grond van art. 4 van de verordening.

In de tabel wordt volgende de EU-verordening ecodesign kortheidshalve aangeduid als EU-verordening ecodesign.

Relevante bepalingen van de EU-verordening ecodesign en korte weergaven van hun inhoud		**Artikel in uitvoeringsregeling of in bestaande regelgeving**	**Toelichtende opmerkingen en omschrijving en invulling van beleidsruimte**
Art. 2	Definities	'voor de toepassing van deze verordening …' Rechtstreekse werking	
Art. 3 lid 2	Lidstaten mogen geen (handels- en gebruiks)beperkende maatregelen nemen als producten voldoen aan de EU prestatie- en informatievereisten (inzake ecologisch ontwerp), omdat producten niet voldoen aan nationale prestatievereisten m.b.t. productparameters die worden bestreken door de EU prestatie- of informatievereisten.	Rechtstreekse werking; lidstaten moeten ervoor zorgen dat er geen strijdige nationale regelgeving bestaat.	Geen uitvoeringsmaatregel nodig. Deze bepaling doet er niet aan af dat lidstaten energieprestatievereisten mogen stellen aan gebouwen (art. 3, lid 3).
Art. 3 lid 4	Idem als lid 2, als op EU-niveau welbewust is afgezien van het stellen van prestatie- en informatievereisten (inzake ecologisch ontwerp.	Rechtstreekse werking; lidstaten moeten ervoor zorgen dat er geen strijdige nationale regelgeving bestaat.	Deze bepaling doet er niet aan af dat lidstaten energieprestatievereisten mogen stellen aan gebouwen (art. 3, lid 3)
Art. 3 lid 5	Lidstaten mogen tentoonstellen van producten op beurzen niet verhinderen, ook als ze niet aan de EU vereisten inzake ecologisch ontwerp voldoen.	Rechtstreekse werking; lidstaten moeten ervoor zorgen dat er geen strijdige nationale regelgeving bestaat.	

Art. 4, lid 1 en lid 6 Zie voor inhoud ook art. 5, 6 en 7	Europese Commissie kan voor producten gedelegeerde handelingen vaststellen met EU vereisten inzake ecologisch ontwerp. De inhoud van mogelijke aanvullende eisen staat in lid 6.	Niet rechtstreeks tot de lidstaten gericht. De lidstaten moeten er echter wel voor zorgen dat nationale uitvoeringsregelgeving telkens wanneer in de verordening naar deze gedelegeerde handelingen wordt verwezen, ook betrekking heeft op de daadwerkelijk in een gedelegeerde handeling opgenomen EU vereisten inzake ecologische ontwerp voor een product(groep).	De nationale uitvoeringsmaatregelen moeten ook de gedelegeerde handelingen omvatten, in combinatie met de bepalingen van de EU-verordening ecodesign waarvoor uitvoeringsmaatregelen moeten worden getroffen. Dat gebeurt door in verschillende bepalingen van deze uitvoeringsregeling te spreken van 'de EU-verordening ecodesign en op die verordening gebaseerde gedelegeerde handelingen en uitvoeringshandelingen'
Art. 4, lid 2	Europese Commissie kan ook bepalen dat er voor een specifieke parameter geen vereisten inzake ecologisch ontwerp hoeven te worden vastgesteld.	Lidstaten moeten ervoor zorgen dat er geen strijdige nationale regelgeving bestaat.	
Art. 7 lid 8	Informatie ter voldoening aan informatievereisten (vereisten inzake ecologisch ontwerp) moet in een begrijpelijke taal worden verstrekt.	In de nationale regelgeving moet worden bepaald in welke taal de informatie moet worden verstrekt. Dit wordt geregeld bij amvb op grond van art. 9.4.1, lid 1, Wm	Uit het samenstel van bepalingen volgt dat het ook gaat om het productpaspoort
Art. 13, lid 6	De bevoegde nationale autoriteiten hebben toegang tot het register. Bepaling i.v.m. AVG (bescherming persoonsgegevens)	Rechtstreekse werking	
Art. 15, lid 2 en lid 4	Vrijgifte voor het vrije verkeer van goederen door de douane, na verificatie	Rechtstreekse werking	De douaneautoriteiten hebben controlerende bevoegdheid.
Art. 22, lid 3	De lidstaten nemen passende maatregelen om kmo's te helpen de in uit hoofde van artikel 4 vastgestelde gedelegeerde handelingen gestelde vereisten inzake ecologisch ontwerp na te leven. Die maatregelen omvatten ten minste de waarborg dat er éénloketsystemen of vergelijkbare mechanismen zijn. Er kunnen ook andere maatregelen worden genomen, zoals verlening van financiële steun, toekenning van belastingvoordelen en investering in digitale infrastructuur te investeren, openstelling van financieringsmogelijkheden, opleiding van personeel, verlening van organisatorische en technische bijstand Kmo's = micro-, kleine en middelgrote ondernemingen	Rechtstreekse werking	
Art. 24, lid 2	Verplichting voor marktdeelnemers om informatie over niet verkochte goederen te verstrekken aan 'een bevoegde nationale autoriteit'.	Rechtstreekse werking De bevoegde nationale autoriteit is aangewezen in art. 3 van deze uitvoeringsregeling.	Om deze bepaling te operationaliseren moet 'een bevoegde nationale autoriteit' worden aangewezen.
Art. 27 lid 7	Instructies aan consumenten moeten door fabrikanten in een gemakkelijk te begrijpen taal worden verstrekt.	In de nationale regelgeving moet worden bepaald in welke taal de informatie moet worden verstrekt. Dit is geregeld in art. 4 van deze uitvoeringsregeling.	
Art. 27, lid 10 Art 28, lid 2, onder c Art. 29, lid 8	Informatie ter voldoening aan informatievereisten (vereisten inzake ecologisch ontwerp) moet in een begrijpelijke taal aan de bevoegde nationale autoriteit worden verstrekt.	Er is niet uitdrukkelijk aangegeven dat de lidstaat bepaalt in welke taal/talen de informatie moet worden verstrekt. Het ligt voor de hand om in de nationale regelgeving desondanks te bepalen, zodat er geen onduidelijkheid over bestaat in welke taal de informatie moet worden verstrekt. Dit is geregeld in art. 4 van deze uitvoeringsregeling.	

Art. 29 lid 4	Importeurs zien erop toe dat het product vergezeld gaat van instructies aan consumenten die in een gemakkelijk te begrijpen taal zijn opgesteld.	In de nationale regelgeving moet worden bepaald in welke taal de informatie moet worden verstrekt. Dit is geregeld in art. 4 van deze uitvoeringsregeling.	
Art. 30 lid 2, onder b	Distributeurs controleren dat het product vergezeld gaat van instructies aan consumenten die in een gemakkelijk te begrijpen taal zijn opgesteld.	In de nationale regelgeving moet worden bepaald in welke taal de informatie moet worden verstrekt. Dit is geregeld in art. 4 van deze uitvoeringsregeling.	
Art. 35 lid 2	De aangewezen markttoezichtautoriteit moet de bevoegdheid worden verleend om een elektronische marktplaats te bevelen specifieke illegale inhoud die verwijst naar een non-conform product te verwijderen enz.	Hierin voorziet art. 8, lid 4, van deze uitvoeringsregeling in samenhang met art. 18.21 Wm	Dit is mogelijk in het kader van de Algemene wet bestuursrecht die in de bestuursrechtelijke handhaving voorziet.
Art. 42, lid 7	Wanneer een lidstaat of het Europees Parlement van oordeel is dat een gemeenschappelijke specificatie niet volledig voldoet aan (o.a.) de vereisten inzake ecologisch ontwerp, wordt de Europese Commissie daarvan in kennis gesteld.		Dit is een feitelijke uitvoeringshandeling die geen nationale uitvoeringsregelgeving behoeft. De bepaling betreft feitelijk handelen van de centrale overheid zonder dat derden daarop aanspraak hoeven te kunnen maken.
Art. 43, lid 2	De documenten van de conformiteitsbeoordeling moeten worden opgesteld in een officiële taal van de lidstaat van de aangemelde instantie of in een door die instantie aanvaarde taal.	Er is niet uitdrukkelijk aangegeven dat de lidstaat bepaalt in welke taal/talen de informatie moet worden verstrekt. Het ligt voor de hand om in de nationale regelgeving desondanks te bepalen, zodat er geen onduidelijkheid over bestaat in welke taal de informatie moet worden verstrekt. Dit is geregeld in art. 4 van deze uitvoeringsregeling.	
Art. 44, lid 2	De EU-conformiteitsverklaring moet worden vertaald in de taal of talen zoals gevraagd door de lidstaat waar het product in de handel wordt gebracht of wordt aangeboden.	In de nationale regelgeving moet worden bepaald in welke taal de informatie moet worden verstrekt. Dit is geregeld in art. 4 van deze uitvoeringsregeling.	
Art. 46, lid 5	Voorschriften en voorwaarden voor het aanbrengen van de CE-markering De lidstaten bouwen voort op bestaande mechanismen om te zorgen voor een juiste toepassing van de voorschriften voor de CE-markering en nemen passende maatregelen tegen oneigenlijk gebruik van het merkteken.		Dit is onderdeel van de normale bestuursrechtelijke handhaving van de verplichtingen inzake de CE-markering in art. 46. Er bestaat geen aanleiding voor aanvullende regelgeving.
Art. 48	Aanmelding van (aangemelde) conformiteitsbeoordelings-instanties bij de Europese Commissie en de andere lidstaten.	Rechtstreekse werking De bevoegde nationale autoriteit is aangewezen in art. 3, onder a, van deze uitvoeringsregeling.	Dit is een verplichting om een feitelijke handeling te verrichten, op het eerste gezicht zonder gevolgen voor burgers. Het lijkt echter toch beter om te regelen wie de aanmelding doet, omdat het voor de betrokken instanties wel van belang is dat ze worden aangemeld. Anders mogen ze namelijk geen werkzaamheden verrichten.
Art. 49, lid 1	De lidstaat wijst een aanmeldende autoriteit aan die verantwoordelijk is voor de beoordeling en aanmelding van conformiteitsbeoordelingsinstanties en het toezicht op de aangemelde instanties	Opdracht aan de lidstaten De aanmeldende autoriteit wordt aangewezen bij amvb op is aangewezen in art. 3, onder b, van deze uitvoeringsregeling.	

Art. 49, lid 2	De lidstaten kunnen de beoordeling en het toezicht als bedoeld in lid 1 door een nationale accreditatie-instantie laten uitvoeren.	Als de lidstaat dit wil, moet er uitvoeringsregelgeving worden vastgesteld. Nederland wil van deze mogelijkheid gebruik maken omdat de Raad voor Accreditatie ervaring met de beoordeling en het toezicht heeft. Van deze keuzemogelijkheid voor de lidstaten maakt Nederland gebruik.	Nederland wil van deze mogelijkheid gebruik maken. De aanmelding bij de Europese Commissie kan echter alleen door de aanmeldende autoriteit worden gedaan.
		De Stichting Raad voor Accreditatie wordt aangewezen in art. 5, lid 1, van deze uitvoeringsregeling.	
Art. 49, lid 3 en lid 4	Wanneer de aanmeldende autoriteit de beoordeling, de aanmelding of het toezicht delegeert of toevertrouwt aan een instantie die geen overheidsinstantie is, moet deze instantie aan bepaalde, aangegeven, vereisten voldoen. Voorts moet deze instantie maatregelen treffen om de aansprakelijkheid voor haar activiteiten te dekken. De aanmeldende autoriteit is volledig aansprakelijk voor de taken die bedoelde instantie verricht.	Van deze keuzemogelijkheid voor de lidstaten maakt Nederland geen gebruik.	
Art. 51	De lidstaten brengen de Europese Commissie op de hoogte van hun procedures voor de beoordeling en aanmelding van conformiteitsbeoordelingsinstanties en voor het toezicht op aangemelde instanties.	Rechtstreekse werking	De bepaling betreft feitelijk handelen van de centrale overheid zonder dat derden daarop aanspraak hoeven te kunnen maken. Er is geen nationale uitvoeringsregelgeving nodig.
Art. 56; art. 58; art. 59	Verplichtingen van aanmeldende autoriteit	Rechtstreekse werking	Geen uitvoerinsgregelgeving nodig. Wel moet de aanmeldende autoriteit worden aangewezen (zie art. 49, lid 1).
Art. 59, lid 2	Betwisting van de bekwaamheid van aangemelde instanties – verschillende taken van de lidstaten (verstrekken van informatie aan de Europese Commissie).		Deze bepaling is gericht tot de aanmeldende lidstaat (niet specifiek tot de aanmeldende autoriteit). Dit is een feitelijke uitvoeringshandeling die geen nationale uitvoeringsregelgeving behoeft. De bepaling betreft feitelijk handelen van de centrale overheid zonder dat derden daarop aanspraak hoeven te kunnen maken.
Art. 59, lid 4	Betwisting van de bekwaamheid van aangemelde instanties – verschillende taken van de lidstaten (verstrekken van informatie aan de Europese Commissie.	De aanmeldende autoriteit wordt aangewezen in art. 3, onder b, van deze uitvoeringsregeling. De aanmeldende autoriteit kan maatregelen kan nemen op grond van art. 58, lid 1, Ev (rechtstreekse werking).	Deze bepaling is gericht tot de aanmeldende lidstaat (niet specifiek tot de aanmeldende autoriteit).
Art. 66	Vaststelling van actieplannen inzake markttoezicht	Rechtstreekse werking	Dit is een feitelijke uitvoeringshandeling die geen nationale uitvoeringsregelgeving behoeft. De bepaling betreft feitelijk handelen van de centrale overheid zonder dat derden daarop aanspraak hoeven te kunnen maken.[24] Wat betreft de mogelijkheid om de kosten van toezicht en handhaving bij marktdeelnemers in rekening te brengen, wordt hiervan in Nederland in dit geval geen gebruik gemaakt.[25]

[24] Dit volgt uit de transponeringstabel die is opgenomen in bijlage III bij de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet uitvoering EU-verordening markttoezicht (Kamerstukken II 2021/22, 36 093, nr. 3.
[25] Zie voor een toelichting in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel Wet uitvoering EU-verordening markttoezicht (Kamerstukken II 2021/22, 36 093, nr. 3, § 4.3 *Verhalen van kosten op marktdeelnemers*.

Art. 69, lid 1	Wanneer een product een risico vormt, moet onderzoek plaatsvinden. Wanneer het product niet voldoet aan de vereisten inzake ecologisch ontwerp vereist de markttoezichtautoriteit van de marktdeelnemer passende en evenredige corrigerende maatregelen. Het gaat om formele materiële non-conformiteit.	Rechtstreekse werking Daarnaast is er de rechtstreekse werking van art. 16, lid 3, Mtv. De markttoezichtautoriteit is aangewezen in art. 8, lid 1, van deze uitvoeringsregeling.	De markttoezichtautoriteit ontleent zijn bevoegdheid om in geval van (mogelijke) non-conformiteit op te treden rechtstreeks aan de EU-verordening ecodesign. De lidstaten moeten dan wel een markttoezichtautoriteit hebben aangewezen. De maatregelen omvatten ook de maatregelen als bedoeld in art. 16, lid 3, Mtv, dat evenals art. 69, lid 1, Ev rechtstreekse werking heeft, zodat een aangewezen markttoezichtautoriteit daaraan zijn bevoegdheid kan ontlenen te gelasten dat de betrokken marktdeelnemers de nodige passende corrigerende maatregelen nemen. In geval geen gevolg wordt gegeven aan de eis om corrigerende maatregelen te nemen, is sprake van een overtreding van art. 8, leden 5 en 6, van de regeling en kan handhavend worden opgetreden. Het gaat om formele materiële non-conformiteit. Dit kan worden afgeleid uit art. 71, dat op formele non-conformiteit betrekking heeft.
Art. 69, lid 2	De markttoezichtautoriteit moet de Europese Commissie en andere lidstaten informeren over corrigerende maatregelen als non-conformiteit niet tot het nationale grondgebied is beperkt.	Rechtstreekse werking De markttoezichtautoriteit is aangewezen in art. 8, lid 1, van deze uitvoeringsregeling.	Zie art. 69, lid 1
Art. 69, lid 4	De markttoezichtautoriteit moet in geval van non-conformiteit de nodige passende voorlopige maatregelen nemen als de marktdeelnemer dat niet doet. Het gaat om formele materiële non-conformiteit	Rechtstreekse werking De markttoezichtautoriteit is aangewezen in art. 8, lid 1, van deze uitvoeringsregeling. Art. 8, lid 5, van deze uitvoeringsregeling voorziet in 'passende maatregelen' (handhaving)	Zie art. 69, lid 1
Art. 69, lid 8	De lidstaten zorgen ervoor dat t.a.v. een non-conform product passende beperkende maatregelen worden genomen, zoals het uit de handel nemen van dit product. Het gaat om formele materiële non-conformiteit.	Dit is geregeld in art. 8, leden 3 en 7, van deze uitvoeringsregeling. De markttoezichtautoriteit wordt aangewezen is aangewezen in art. 8, lid 1, van deze uitvoeringsregeling.	Zie de artikelsgewijze toelichting bij art. 8, lid 3, van deze uitvoeringsregeling. Het gaat met name om situaties waarin niet de markttoezichtautoriteit van de lidstaat zelf, maar een markttoezichtautoriteit van een andere lidstaat de non-conformiteit van een product heeft vastgesteld. Zij kan de bevoegdheid om passende corrigerende maatregelen te gelasten of te nemen, niet rechtstreeks aan de EU-verordening ecodesign ontlenen. Daarin moet nationale uitvoeringsregelgeving voorzien.
Art. 70, lid 2	Wanneer n.a.v. de evaluatie van een passende maatregel van een lidstaat op grond van art. 69 Ev is geconcludeerd dat de maatregel gerechtvaardigd wordt geacht, moeten alle andere lidstaten de nodige passende maatregelen nemen.	Dit is geregeld in art. 8, leden 3 en 7, van deze uitvoeringsregeling. De markttoezichtautoriteit is aangewezen in art. 8, lid 1, van deze uitvoeringsregeling.	Zie art. 69, lid 8
Art. 70, lid 2	Wanneer n.a.v. de evaluatie van een passende maatregel van een lidstaat op grond van art. 69 Ev is geconcludeerd dat de maatregel niet gerechtvaardigd wordt geacht, moet de lidstaat de maatregel intrekken.	Rechtstreekse werking. De markttoezichtautoriteit is aangewezen in art. 8, lid 1, van deze uitvoeringsregeling.	Met het intrekken van een op grond van art. 69 Ev opgelegde of genomen passende maatregel die niet gerechtvaardigd wordt geacht, wordt in Nederland de markttoezichtautoriteit die de maatregel heeft genomen, belast.

Art. 71, lid 1	Treffen van passende corrigerende maatregelen m.b.t. product wanneer zich een van de opgesomde situaties van non-conformiteit voordoet. Het gaat om formele non-conformiteit.	Dit is geregeld in art. 8, leden 3 en 7, van deze uitvoeringsregeling. De markttoezichtautoriteit is aangewezen in art. 8, lid 1, van deze uitvoeringsregeling.	De nationale regelgeving moet een grondslag bieden om de nodige maatregelen te mogen treffen. Namens de lidstaat moet een instantie worden aangewezen die met het opleggen of nemen van de maatregelen is belast.
Art. 71, lid 2	Treffen van passende corrigerende maatregelen m.b.t. product wanneer zich een van de opgesomde situaties van non-conformiteit voordoet. Het gaat om formele non-conformiteit.	Dit is geregeld in art. 8, leden 3 en 7, van deze uitvoeringsregeling. De markttoezichtautoriteit is aangewezen in art. 8, lid 1, van deze uitvoeringsregeling.	De nationale regelgeving moet een grondslag bieden om de nodige maatregelen te mogen treffen. Namens de lidstaat moet een instantie worden aangewezen die met het opleggen of nemen van de maatregelen is belast.
Art. 74, lid 1	De lidstaten moet sancties (kunnen) opleggen in geval van overtreding	Opdracht aan de lidstaten Minister van Infrastructuur en Waterstaat is belast met de bestuursrechtelijke handhaving in samenhang met art. 7 van deze uitvoeringsregeling. Dit volgt uit art. 18.2b, lid 1, Wm. Strafbaarstelling vindt plaats op grond van art. 7 van deze uitvoeringsregeling in samenhang met art. 1a, onder 1°, Wet op de economische delicten.	De nationale wetgeving moet het mogelijk maken om de sancties op te leggen.
Art. 74, lid 2	Bij sanctionering moet rekening worden gehouden met aangegeven omstandigheden	Rechtstreekse werking, waarmee bij de van toepassing verklaring van de Wet op de economische delicten rekening is gehouden. Art, 7, negende lid, is van toepassing op de sanctieoplegging in individuele gevallen.	Bij de uitvoering van lid 1 moet worden voldaan aan lid 2.
Art. 74, lid 3	Sancties die moeten kunnen worden opgelegd a) geldboetes; b) tijdelijke uitsluiting van procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten.	Opdracht aan de lidstaten De Wet op de economische delicten voorziet in de uitvoering van onderdeel a.	
Art. 79	Overgangsrecht; voor aangegeven producten blijven tot de aangegeven datum de aangegeven bepalingen van de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten gelden.	Niet tot de lidstaten gericht	Deze bepaling richt zich tot de Europese Commissie die gedelegeerde handelingen kan vaststellen die al onder de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten in procedure zijn genomen. Deze gelden als gedelegeerde verordeningen volgens de EU-verordening ecodesign. De bepaling is wel relevant omdat op producten waarvoor uitvoeringsmaatregelen op grond van de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten zijn vastgesteld, de richtlijn van toepassing blijft (art, 79, lid 2, Ev). Daarom blijft titel 9.4 Wm dat regels bevat ter implementatie van de EG-richtlijn ecologisch ontwerp energiegerelateerde producten, voor die producten in stand.